

Наша СЛОВА

Газета выходзіць з сакавіка 1990 года

№ 39 (1190) 24 ВЕРАСНЯ 2014 г.

Багач - і дажынкi, і дакопкi, і ўсякія дацяробкi

Студэнцкае этнаграфічнае таварыства зладзіла народнае свята Багач у літаратурным музеі Янкі Купалы, што ў Вязынцы.

Некалькі сотняў чалавек сталі не проста глядачамі, але і ўдзельнікамі старажытнага абраду на восеньскім фэсце. Свята Багач прымеркавана

ў народным календары да заканчэння збору ўраджаю. У лубок збіралася жыта з усёй вёскі па жмені, устаўлялася і запальвалася свечка, якая сімвалізавала сонца. Пасля лубок з запаленай свечкай абносілі па ўсёй вёсцы пры ўдзеле ўсіх жыхароў. Прыняць удзел у зборы жыта ў Багач азначала

падзяку багам за ўраджай, а значыць, і надзею на тое, што наступны ўраджай будзе не горшым.

Так і на фэсце ў Вязынцы: кожны ахвочы мог насыпаць жыта ў лубок, забяспечыўшы сабе дабрабыт у наступным годзе.

Вадзім Заміроўскі.

Календар “Родны край” на 2015 год

У продажы з’явіўся адрыўны беларускамоўны календар “Родны край” на 2015 год. Наклад календара - 4500 асобнікаў, што на 1500 асобнікаў менш, чым летась. Па ўсім відаць, мы зноў рухаемся да нуля, каб у чарговы раз змагасца за аднаўленне. І гэта пры тым, што ў большасці населеных пунктаў Беларусі “Родны край” прадаецца цалкам. У Ліду, напрыклад, календар некалькі разоў давозяць. Дык, чаму тады падае наклад? Дзе ўзнікаюць нерэалізаваныя астаткі? Мабыць, ізноў недзе ў глыбінях непаваротлівай гандлёвай сістэмы. Сёлета календар з’явіўся ў крамах у сярэдзіне верасня і апыраўдзіў многія камерцыйныя календары з Расіі. Засталося дружна раскупіць.

Наш кар.

ISSN 2073-7033

9 772073 703003 >

100 гадоў з дня нараджэння Данілы Міцкевіча

Данііл Канстанцінавіч МІЦКЕВІЧ (Даніла, Данік; 30.09.1914, г. Пінск - 07.07.1996, г. Менск, пахаваны на Вайсковых могілках) - старэйшы сын Якуба Коласа. Жыў з бацькамі ў Пінску, Старыкаве (Падмаскоўе), Пярмі, на Куршчыне, у Ташкенце. З 1921 года жыў і працаваў у Менску.

Даніла Міцкевіч закончыў хімічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта ў 1936 годзе. Потым працаваў асістэнтам, пасля першым выкладчыкам на гэтым факультэце. У час вайны - у Сярэднеазіяцкім універсітэце (1941-1942), з 1942 г. - у хімічнай групе АН БССР. У жніўні 1943 быў выкліканы ў Маскву, дзе працаваў тры месяцы дэканам хіміфака адноўленага БДУ на ст. Сходня пад Масквой. Потым - навуковым супрацоўнікам, вучоны сакратар, загадчык лабараторыі ў Інстытуце хіміі АН БССР. У красавіку 1957 г. Д. Міцкевіч быў прызначаны першым дырэктарам Літаратурнага музея Якуба Коласа, у 1980 выйшаў на пенсію, але

да канца жыцця заставаўся на пасадзе старшага навуковага супрацоўніка. Узнагароджаны медалём "За доблесную працу ў Вялікай Айчыннай вайне 1941-1945 гг.", медалём Францыска Скарыны (1995). Заслужаны дзеяч культуры БССР.

Удзельнічаў у стварэнні трох экспазіцый музея (1959, 1972, 1982), будаўніцтве філіялаў музея на Стаўпеччыне. Выступаў на літаратурных вечарынах і сустрэчах. Аўтар шматлікіх артыкулаў пра жыццё і творчасць Якуба Коласа, успамінаў пра яго, пра Янку Купалу, Сяргея Гарадзецкага і іншых. Браў удзел у скла-

данні альбомаў "Якуб Колас. Жыццё і творчасць" (1959, 1974), збораў твораў Якуба Коласа. У выдавецтве "Полымя" ў 2000 г. выдадзена кніга Д. Міцкевіча "Любіць і помніць. Успамінае сын Якуба Коласа".

Даніла Міцкевіч - прататып Анціка, сына настаўніка Астапа Лугавіка ў апавяданні Коласа "Туды, на Нёман!", пад сваім імем Даніла згадваецца ў паэме "Міхасёвы прыгоды".

Вікіпедыя.

На здымку: Якуб Колас з жонкай і сынамі - сярэднім Юркам, малодшым Міхасём і старэйшым Данілам.

90 гадоў з дня нараджэння Артура Вольскага

Артур Вольскі, сапр. Артур Зэйдэль-Вольскі (23 верасня 1924, Койданава, цяпер Дзяржынск, Менская вобласць - 5 верасня 2002, Менск) - беларускі пісьменнік.

Нарадзіўся ў сям’і пісьменніка Віталія Вольскага. Вучыўся ў Віцебскім мастацкім вучылішчы (1938-1941), працаваў мастаком у БДТ-2 (Уральск). У 1942 прызваны ў Ваенна-Марскі Флот СССР. Служыў на Далёкім Усходзе. Уздзельнічаў у баях супраць

Японіі, дэмабілізаваўся ў 1952.

Працаваў загадчыкам аддзела культуры і быту рэдакцыі газеты "Чырвоная змена", адказным сакратаром часопісаў "Бярозка", "Вясёлка". Скончыў Вышэйшыя літаратурныя курсы ў Маскве (1962). З 1962 - загадчык літаратурна-педагагічнай часткі, з 1963 - дырэктар Беларускага рэспубліканскага тэатра юнага гледача, з 1978 - дырэктар Дома літаратара, з 1980 - літкансультант СП БССР. У 1981-1984 - старшы рэдактар выдавецтва "Юнацтва". Член Саюза пісьменнікаў СССР (з 1955). Працягнуў час старшыня Партызанскай рады ТБМ г. Менска. Пахаваны на Паўночных могілках у Менску.

Дэбютаваў у друку ў 1937. Напісаў на рускай мове аповесць "Родная сямья" (Хабараўск, 1953, у суаўтарстве з Б. Іргышкім). Аўтар зборнікаў паэзіі "Водбліскі далёкіх маякоў" (1958), "Далёкія і блізкія прычалы" (1962), "Дабрата" (1966), "Выратавальны

круг" (1974), "Строма" (1982), "Чалавек, якому баліць" (выбранае, 1984), "Наваселле дрэў" (1990). Аўтар кнігі паэзіі, прозы, казак для дзяцей "Маленькім сябрам" (1955), "Дзедаў гасць" (1958), "Чырвоная зорка" (1961), "Чарнічка" (1964), "Рагатка" (1971), "Што такое мікра тое" (1971), "Лясныя мастакі" (1973), "Жывыя літары" (1973), "А куды падаўся дождж" (1974), "Ізмурдавы горад, дзе ты?.." (1977), "Еду ў гасці да слана" (1978), "Сонца блізка ўжо зусім" (1984), "Дабяруся да нябёс" (1984), "Ад А да Я - прафесія мая" (1987), апавядання-эсэ "Хлеб - усюму галава" (1989). Кнігі Выбраных твораў выйдзілі ў 1971, 1974.

Перакладаў з рускай, украінскай, літоўскай, латышскай, нямецкай і іўрыту.

Узнагароджаны ордэнамі Айчыннай вайны II ступені, "Знак Пашаны", медалём "За баявыя заслугі" і іншымі медалямі.

Вікіпедыя.

ВЫРАЗ "ЯК ЛІПКУ" І ПАДОБНЫЯ

Досыць многія фразеалагізмы маюць валентна абмежаванае значэнне. Іх сэнс выўляецца толькі ў спалучэнні са строга акрэсленымі словамі-суправаджальнікамі. Да прыкладу, выраз *як агню* сваё значэнне 'вельмі моцна, панічна' рэалізуе толькі пры дзеяслове *баяцца*: *Махнач як агню баяўся Бародкі, і таму Лемяшэвіч вырашыў пайсці на хітрыкі* (І. Шамякін). Хоць слова-суправаджальнік неразлучнае з фразеалагізмам і ўзнаўляецца разам з ім, але ў яго кампанентны склад не ўваходзіць, бо захоўвае сваю сэнсавую самастойнасць, мае непасрэдную накіраванасць на прадметы і з'явы рэчаіснасці, выконвае ў сказе самастойную сінтаксічную ролю (*баяўся* - выказнік, *як агню* - акалічнасць).

У фразеалагічным складзе нашай мовы ёсць нямаля выразы каламбурнага характару, заснаваныя на абгрыванні мнагасловага слова. Яны нярэдка і сярод кампаратывных фразеалагічных адзінак (з кампанентам "як" у іх складзе). Наяўнасць у гэтых выразках спецыфічнай прыкметы мастацка-палітычнага кшталту непазбежна замацоўвала іх у якасці моўных адзінак з цэласным значэннем. Слова-суправаджальнік (генетычна гэта - аснова параўнання) у шматлікіх кампаратывных фразеалагізмах адначасова выкарыстоўваецца ў двух значэннях.

Так, выраз *як ліпку* (абазначае 'поўнасна, начыста') ужываецца з абавязковым прыфразеалагічным словам *абдзіраць*, у якім адначасова суіснуюць два значэнні: першапачатковае 'здзіраць верхні слой' і пераноснае 'рававаць, адбіраць': *Вот і асэсара прыслалі. Ну, абдзіраць як ліпку* (В. Дунін-Марцінкевіч); *Наогул Вепры абабралі акупанты як ліпку* (Я. Колас). Выраз узнік з параўнальнага звароту, які набыў цэласнае значэнне. Раней ліпавае лыка шырока выкарыстоўвалася ў гаспадарцы: з яго плялі лапці, рабілі посуд. Лыка зліпы вельмі чыста і гладка абдзіралася.

Апісанне гэтага выразу ў "Слоўніку фразеалагізмаў" (2008, т. 1, с. 650) пачынаецца так: *Абадраць (абдзерці), абабраць (абіраць) як ліпку*. Як бачым, тут у загаловку слоўнікавага артыкула сам фразеалагізм і яго абавязковае слоўнае акружэнне абазначаны розным шрыфтам. А між тым параўнаем неадакладнае апісанне ў "Тлумачальным слоўніку беларускай мовы" (т. 1, с. 32): *Абадраць (абдзерці, абабраць, аблупіць) як ліпку* - адабраць усё начыста, агра-

біць.

Такіх кампаратывных фразеалагізмаў, у якіх слова-суправаджальнік мае дваіакае значэнне, каля 30 (далей у прыкладах прыфразеалагічнае слова-суправаджальнік даецца ў дужках): (тупы) *як абух*, (калаціцца, трэсіцца) *як авечы хвост*, (калаціцца, дрыжаць) *як асіна*, (набрацца) *як жаба гразі*, (сыпаць) *як з мяшка*, (насіцца) *як курцыя з яйкам*, (лезці, ліпнуць) *як мухі на мёд*, (выскокваць) *як піліп з канпель*, (прыстаць) *як п'яны да плота*, (набрацца) *як сабака блох*, (распусціцца) *як старэцкая пуга*, (кіпіць) *як у гаршчу*, (выскачыць) *як чорт з табакеркі* і шэраг іншых.

Напрыклад, у выразе (тупы) *як абух* адначасова рэалізуюцца два значэнні прыметніка-суправаджальніка: 'ненавостраны' і 'някемлівы, разумова абмежаваны', але, вядома ж, першае значэнне знаходзіцца як бы ў цені сьвяздомасці: *Вучыць мяне ксёндз пасля вячэры. А я нічога не разумею з таго вучэння. "Тупы, ты, - кажа, - Казюня, як абух"* (А. Чарнышэвіч).

Дзеяслоў *расці*, паводле тлумачальнага слоўніка, мае 4 значэнні і 7 сэнсавых адценняў. А яго першае, зыходнае значэнне звязана з жывымі істотамі, арганізмамі, якія ў выніку жыццёвага працэсу павялічваюцца, становяцца большымі, даўжэйшымі, вышэйшымі і пад. Гэты дзеяслоў, ужываючыся пры фразеалагізме *як грыбы пасля дажджу* (вельмі хутка і ў вялікай колькасці), таксама двухзначны: *Адны хаты усё глыбей урастаюць у зямлю, затое побач растуць новыя як грыбы пасля дажджу* (М. Жылінскі).

Уласна беларускі выраз (ляпнуць) *як лапцем па балюце* абазначае 'вельмі недарэчна, нетактоўна (сказаць што-небудзь)': *Вечна абы-што ляпнеш як лапцем па балюце, тады сядзім саваю* (А. Кажадуб). Тут на першае значэнне дзеяслова-суправаджальніка, рэалізуванае пачаткам лексічна-фразеалагічнага кантэксту ('сказаць штосьці неўпапад, неабдуманна'), імгненна наслываецца, праз параўнальны зварот, другое значэнне гэтага ж дзеяслова ('ударыць па чым-небудзь, з шумам'). Аналагічнае бачым і ў сінанімічным выразе (ляпнуць) *як лапцем па цымбалах*: *Брахун ты!.. Ляпнеш як лапцем па цымбалах!* (Г. Далідовіч).

Шырокаўжывальны выраз *як асінавы ліст* сваё значэнне 'вельмі моцна (калаціцца - часцей ад страху)' выўляе пры кантакце з дзеясловам *калаціцца* ці *дрыжаць*,

трымцець: *Яўхім утаропіў вочы ў жонку, якая задрывала ад страху як асінавы ліст* (З. Бядуля). У зыходным значэнні выраз успрымаецца як матываваны: чаранок асінавага ліста вельмі доўгі, таму нават пры нязначным руху паветра асінавыя лісты пачынаюць дрыжаць. Узнікненне фразеалагізма звязана з павер'ем пра асіну як праклятае дрэва: евангельскі здраднік Юда пасля раскаяння нібыта сам павесіўся на асінавым суку, з таго часу асінавыя лісты асуджаны на вечнае трымценне.

(Круціцца) *як вавёрка ў коле* абазначае 'ў пастаянных занятках, клопатах': *У нас нявыкрутка... Як той казаў: круцімся як вавёрка ў коле* (І. Гурскі). Калька з рускай мовы. Паходзіць з байкі І.А. Крылова "Вавёрка" (1833). У ёй апісваецца, як вавёрка, знаходзячыся ў клетцы, увесь час круціць прымацаванае там рухомае кола, чапляючыся лапкамі за тонкія планкі, і нібы бесперастанку бжыць. А ў баечнай маралі гаворыцца пра дзяляка, які іншы раз хоць і круціцца, "як вавёрка ў коле", але ніколі не падаецца наперад.

Дваіакае выкарыстанне суправаджальніка *круціцца* ці вытворнага *выкручвацца* мае месца яшчэ ў некалькіх выразках. Так, *як скурат на агні* абазначае: 1) празмерна, залішне: *Пацеры ці згаварыла, што так выкручваешся як скурат на агні?* (Я. Купала); 2) бесперастанку (круціцца): *А я круцілася як скурат на агні - і ў калгас, і на базар, і людзей наймаць, і расплачвацца з імі...* (П. Місько). *Выкручвацца* і *круціцца* ў адным значэнні - 'рухацца, звываючыся, скручваючыся', а ў другіх - 'паварочваючыся, прыхарошвацца' і 'бжыць у пастаянным клопаце'. Два значэнні адначасова суіснуюць у суправаджальніку *круціцца* пры фразеалагізме *як уюн на гарачай патэльні*: *Круціўся пан пад бізунамі як уюн на гарачай патэльні, а потым такі не вытрымаў, нема закрычаў*: - *Адам, аддам маёнтак!* (А. Якімовіч).

(Загарэцца) *як запалак* абазначае 'імгненна, раптоўна (пра нечаканы парыв гарачнасці)': *Рэакцыя была імгненна... Гэтак рэзаваў Андрэй Ягоравіч часта - загарэўся як запалак* (Б. Сачанка). Тут зыходнае значэнне суправаджальніка - 'заняцца агнём, пачаць гарэць' і пераноснае - 'напоўніцца пачуццём гарачнасці'.

Выразы, апісаныя тут і іншыя гэтага ж тыпу, з поўнай падставы лічацца паэтычнымі мініяцюрамі.

Іван Лепешаў.

Справаздачна-выбарныя канферэнцыі Лідскай гарадской і Лідскай арганізацый ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны"

18 верасня 2014 года ў памяшканні Лідскай цэнтральнай раённай бібліятэкі імя Янкі Купалы адбыліся справаздачна-выбарныя канферэнцыі Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" і Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны".

Былі заслуханы справаздачныя даклады старшыні Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" Станіслава Судніка і старшыні Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ

імя Ф. Скарыны" Лявона Анацкі.

Пасля абмеркавання дзейнасць абедзвюх арганізацый была прызнана здавальняльнай.

Былі заслуханы даклады старшыні Рэвізійнай камісіі Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" Міхася Бурчэўскага і рэвізора Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" Юрася Дзяшукі.

Даклады прынятыя да ведама. Была абрана новая Рада Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" у складзе 7 чалавек:

1. Суднік Станіслаў - старшыня;
2. Чарняк Сяргей - намеснік старшыні;
3. Мельнік Міхась - сябар рады;
4. Аўгусцін Данута -

сакратар-бухгалтар;

5. Сідарэнка Сяргей - сябар рады;
6. Сыцько Кірыл - сябар рады;
7. Круцікаў Уладзімір - сябар рады.

Была абрана новая Рэвізійная камісія Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" ў складзе 3 чалавек:

1. Бурчэўскі Міхась - старшыня камісіі;
2. Карабан Станіслаў - сябар камісіі;
3. Лапата Сямён - сябар камісіі.

Была абрана новая Рада Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" ў складзе 5 чалавек:

1. Анацка Лявон - старшыня рады (г. Ліда);
2. Суднік Станіслаў - намеснік старшыні (г. Ліда);

3. Трафімчык Сяргей - сябар рады (г. Бярозаўка);

4. Хітрун Ілья - сябар рады (г. Ліда);

5. Хітрун Алесь - сябар рады (в. Крупава).

Быў абраны рэвізор Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" - Дзяшук Юрась (г. Бярозаўка).

Былі абраны дэлегаты на 12 з'езд ТБМ:

1. Суднік Станіслаў - старшыня Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" (г. Ліда);

2. Чарняк Сяргей - намеснік старшыні Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" (г. Ліда);

3. Анацка Лявон - старшыня Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" (г. Ліда);

4. Трафімчык Сяргей - сябар рады Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" (г. Бярозаўка);

5. Хітрун Алесь - сябар рады Лідскай арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" (в. Крупава).

На заканчэнне канферэнцыі прагучалі патрыятычныя песні ў выкананні сьпевака лідскага барда, а ад сёння намесніка старшыні Лідскай гарадской арганізацыі ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны" Сяргея Чарняка.

Наш кар.

"Будзьма!"

29 верасня (панядзелак)

на сядзібе ТБМ адбудзецца сустрэча з рэдактарам газеты

"Наша слова", часопіса "Лідскі летапісец"

Станіславам Суднікам

Пачатак 18.30.

Уваход вольны.

Шаноўныя сябры!

Выказваю шчырую падзяку Сакратарыяту ТБМ, афіцыйным і прыватным асобам, якія павіншавалі мяне з 60-годдзем, а таксама тым, хто хацеў, але па нейкай прычыне не змог гэтага зрабіць.

Дзякуй за ўвагу і цёплыя словы ў мой адрас.

Станіслаў Суднік.

Справаздача

Лідскай гарадской арганізацыі ГА “ТБМ імя Ф. Скарыны” за 2012-2014 гады

18 верасня 2014 г. г. Ліда

Колькасць сяброў, якія сталі на ўліку ў Лідскай гарадской арганізацыі ГА “ТБМ імя Ф. Скарыны” мянялася ад 250 чалавек да 53 на сёння. Знікла найбольш масавая арганізацыя - арганізацыя Лідскага каледжа. Сёлета з каледжа выпусціліся апошнія сябры ТБМ. Праца з кіраўніцтвам каледжа па арганізацыі далейшай дзейнасці ТБМ у каледжы поспеху не мела. Усе аб'яцанні адміністрацыі засталіся аб'яцаннямі. Парадаксальна, але там няма ні аднаго выкладчыка беларускай мовы, які праявіў бы ініцыятыву ўзначаліць ТБМ каледжа, хаця па асобных пытаннях узаемадзеянне засталася.

У гарадской арганізацыі засталіся суполкі:
- Паўднёвая (9 чал.);
- Цэнтральная (20 чал.);
- Слабаская (6 чал.);
- Паўночная (5 чал.);
- Раслякоўская (3 чал.);
- Маладзёжная (3 чал.);
- “Белтэкспэрт” (5 чал.);
- 1 чал. - у Індустрыяльным;
- 1 чал. - у Крупаве.

Тым не менш па Лідскім каледжы мы рукі не апускаем, на кастрычнік дамоўлена сустрэча з новым дырэктарам каледжа сп. Берхерыт Г.Я. Будзем спрабаваць аднавіць арганізацыю. Працягваюцца і мерапрыемствы ў каледжы: ідуць агульнаадукацыйныя дыктоўкі, праводзяцца літаратурныя сустрэчы, студэнты каледжа запрашаюцца на мерапрыемствы ў бібліятэку. Чаго не скажаш пра музычны каледж, дзе ў нас поўнае неўзаемадзеянне.

У 2011-2014 гадах Лідская гарадская арганізацыя ГА “ТБМ імя Ф. Скарыны” ўзаемадзейнічала з Бярозаўскай гарадской арганізацыяй ГА “ТБМ імя Ф. Скарыны”.

Пра ўзаемадзеянне з Лідскай арганізацыяй мы не гаворым, паколькі структурна мы частка гэтай арганізацыі.

Арганізацыя знаходзілася ў рэжыме дыялогу з органамі ўлады, у першую чаргу з ідэалагічным аддзелам, аддзелам культуры (у апошні час гэта аддзел ідэалогіі, культуры і па справах моладзі), аддзелам адукацыі, а таксама з іншымі ўладнымі структурамі. Старшыня Лідскай гарадской арганізацыі ГА “ТБМ імя Ф. Скарыны” ўваходзіць у склад Кардынацыйнай рады палітычных партый і грамадскіх арганізацый пры Лідскім райвыканкаме.

У справаздачны перыяд усталіваліся самыя цесныя адносіны з Лідскай цэнтральнай раённай бібліятэкай імя Янкі Купалы, метадычным аддзелам аддзела ідэалогіі, культуры і па справах моладзі, Лідскім дабрачыннем Беларускай праваслаўнай царквы. Захаваліся цесныя стасункі з Лідскім музеем і асабліва з літаратурным

філіялам. З грамадскіх арганізацый найбольш цеснае супрацоўніцтва было з Таварыствам польскай культуры, рухам “За свабоду”, ГА БНФ “Адраджэнне”. Па асобных мерапрыемствах адбывалася супрацоўніцтва з іншымі структурамі.

Асноўнай задачай, якую вырашала арганізацыя - гэта забеспячэнне выдання газеты “Наша слова” і часопіса “Лідскі летапісец”. І хоць фармальна газету і “Лідскі летапісец” выдае Установа інфармацыі “Выдавецкі дом ТБМ”, гарадская арганізацыя вырашае ў гэтым працэсе свае задачы.

Паколькі папярэдня канферэнцыя праходзіла 12 кастрычніка 2011 года, то за гэты перыяд выйшла 153 нумары “Нашага слова”. Выйшла 11 нумароў “Лідскага летапісца”. У 2014 годзе выйшаў 850-ты нумар “Нашага слова” ў Лідзе. Мы выправілі сітуацыю з “Лідскім летапісцам”, ліквідавалі адставанне, якое вісела над часопісам. Выходзілі часопісы да 120 старонак. Нумар 63 выйшаў на 136 старонках.

З пачатку жніўня створаны і запушчаны сайт газеты “Наша слова” naszslowa.by, дзе размяшчаецца таксама і “Лідскі летапісец”.

Папулярны і моцны сайт rawiet.net трымае сябар арганізацыі Леанід Лаўрэш, дзе выстаўляюцца газета і часопіс.

19 лютага 2013 года ў Лідскім літаратурна мастацкім музеі (Домік Таўлая) адкрылася выстава “Абуджаная памяць”, прысвечаная 15-годдзю выхаду першага нумара часопіса “Лідскі летапісец” і адначасова выхаду 60-га нумара часопіса.

Акрамя таго сябры арганізацыі выдалі шэраг кніг:

- Л. Лаўрэш, “Грэка-каталіцкая (ўніяцкая) царква на Лідчыне”;

- П. Макарэвіч, “Птица свабоды”;

- Л. Лаўрэш, “І зорнае неба над галавой...”. Нарысы з гісторыі астраноміі.

- У. Васько, “Лясная рапсодыя”;

- А. Стадуб, “Дотык волі”;

- Л. Лаўрэш, “Ліда ўчора і сёння. Гісторыя горада ў выявах”;

- Л. Лаўрэш, “Вандалін Шукевіч”.

Апошнія гады ў Лідзе жыве пісьменнік сусветнага ўзроўню, сябар ТБМ Валер Санько. Ён выдаў у гэты час апавесць “Грэх на іх нязмыўны” і раман “Звіняць жаўрукі ў Чарнобыльскім небе”.

У Лідзе рыхтаваліся краязнаўчыя календары на матэрыяле Гарадзеншчыне на 2012, 2013 і на 2014 гады. Укладальнік А. Пяткевіч, рэдактар С. Суднік. Рыхтуецца календар на 2015 год.

Свае календары па-беларуску выдае бібліятэка.

Арганізацыя працягвала супрацу з Таварыствам польскай культуры на Лідчыне па выданні навукова-гістарычных кніг пра знакі і літэратуры. Кнігі выходзілі на польскай і беларускай мовах.

Дзейнасць у літаратурным асяроддзі і праца з літаратурамі была значнай дзялянкай у дзейнасці арганізацыі.

Літаратурнае аб'яднанне “Суквецце” пры “Лідскай газеце” ўзначаліў сябар ТБМ Алесь Хітрон. “Суквецце” аб'ядноўвае каля трох дзесяткаў літаратараў. Штомесячныя паседжанні, вечарыны, прэзентацыі, сустрэчы з чытачамі.

Быў праведзены шэраг літаратурна-музычных сустрэч, арганізаваных з удзелам ТБМ:

- 30 лістапада 2011 года прайшлі літаратурныя сустрэчы з Эдуардам Акуліным і Леанідам Дранько-Майсюком у Ганчарскай СШ і Лідскім каледжы;

- 17 снежня 2011 г. прайшлі канцэрты паводле песень філаматаў у Крупіўскай школе і Доміку Таўлая;

- 22 лютага 2012 г. прайшла прэзентацыя кнігі “Вінцук Адважны” з удзелам укладальніцы Ірыны Багдановіч у Лідскім каледжы і Доміку Таўлая;

- 18 сакавіка 2012 г. імпрэза да Сусветнага дня паэзіі прайшла ў Лідскім памежным аградзе з удзелам Станіслава Судніка;

- 5 траўня 2012 г. канцэрт па песнях філаматаў адбыўся ў Беліцкай СШ;

- 16 траўня 2012 г. у Лідскім музеі прайшла прэзентацыя кнігі Леаніда Лаўрэша “Грэка-каталіцкая (ўніяцкая) царква на Лідчыне”;

- 24 кастрычніка 2012 г. у Лідскім каледжы прайшла імпрэза да 100-годдзя з дня нараджэння Пятра Бітэля;

- 2 лістапада 2012 г. прайшлі тры сустрэчы (у Лідскім каледжы, у клубе “Актыўнае даўгалесце” і ў Цэнтральнай бібліятэцы) з віцебскай паэткай Ірынай Лобан (Грумандзь).

- 19 снежня 2012 г. у Лідскім каледжы прайшла імпрэза, прысвечаная Адаму Міцкевічу і Ўладзіміру Караткевічу;

- 20 лютага 2013 г. з ініцыятывы ТБМ у Лідскай школе мастацтваў прайшоў канцэрт барда Андрэя Мельнікава;

- 25 ліпеня 2013 г. у Лідзе прайшло Скарынаўскае свята з актыўным удзелам сяброў ТБМ;

- 25 верасня 2013 г. з ініцыятывы ТБМ у Лідзе прайшоў Еўрапейскі дзень моў з удзелам Міхася Скоблы і Лявона Баршчэўскага;

- 13 лістапада 2013 г. з ініцыятывы ТБМ праведзены літаратурныя сустрэчы ў в. Дворышча, Лідскім каледжы і Палацы творчасці дзяцей і моладзі з паэтамі Эдуардам Акуліным і Леанідам Дранько-Майсюком;

- 20 лістапада 2013 г. пры актыўным удзеле ТБМ у Лідзе адноўлены “Лідскія літаратурна-музычныя зазімкі”;

- 3 ініцыятывы ТБМ і Таварыства польскай культуры ў снежні 2013 г. у Лідзе ў бібліятэчным філіяле № 4 прайшла выстава выданняў паэмы А. Міцкевіча “Пан Тадэвуш” на польскай і беларускай мовах і літаратурная імпрэза з паказам даваеннага польскага, яшчэ нямога фільма “Пан Тадэвуш”;

- 8 лютага 2014 года ў Лідзе прайшло шырокае святкаванне 100-годдзя Валянціна Таўлая. Гарадская арганізацыя ТБМ падаравала бібліятэцы імя В. Таўлая (на Фурманова) прыгожы банэр;

- 9 красавіка 2014 г. з ініцыятывы ТБМ прайшлі літаратурныя сустрэчы з паэтамі Эдуардам Акуліным і Леанідам Дранько-Майсюком у Ходараўцах і Бярозаўцы;

- 16 траўня 2014 г. адбылася вечарына ў Лідскай цэнтральнай раённай бібліятэцы, прысвечаная памяці Рыгора Барадуліна з удзелам Зміцера Бартосіка;

- 6 чэрвеня 2014 года ў Доміку Таўлая прайшла прэзентацыя кнігі Леаніда Лаўрэша “Ліда ўчора і сёння. Гісторыя горада ў выявах”;

- 20 чэрвеня 2014 года ў Цэнтральнай раённай бібліятэцы прайшла прэзентацыя кнігі Дзмітрыя Люціка “Нёманскі фронт”;

- 20 жніўня 2014 года ў Доміку Таўлая прайшла прэзентацыя кнігі Леаніда Лаўрэша “Вандалін Шукевіч”.

- 29 жніўня 2014 года прайшла прэзентацыя кнігі Леаніда Лаўрэша “Вандалін Шукевіч” у Бярозаўскай бібліятэцы.

- 1 верасня 2014 года прынялі ўдзел у Дні пісьменства ў Цэнтральнай бібліятэцы, падчас якога было адзначана 300-годдзе з дня нараджэння лідскага лацінамоўнага паэта Міхала Карыцкага.

Працягвалася такая форма працы як напісанне Агульнаадукацыйных дыктоўкаў.

18 лютага 2012 г. - 5-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Бярозаўцы.

1-е месца - Рэгіна Дычок;
2-е месца - Яўген Лукашэвіч;
3-е месца - Вітольд Ашурак.

19 лютага 2012 г. - 5-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Лідзе.

1-е месца - Алесь Хітрон;
2-е месца - Крысціна Баравік;
3-е месца - Марына Едчык;
Наталля Ляўкевіч;
Вікторыя Воўкава;
Алёна Лашкоўская;
Святлана Пустынічыч;
Юлія Беларыца;

У красавіку 2012 г. Алесь Хітрон атрымаў спадарожніковую антэну ад тэлеканала “Белса” за перамогу ў напісанні агульнаадукацыйнай дыктоўкі.

20 лютага 2013 г. - 6-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Лідскім каледжы. Дыктоўку чытаў праваслаўны святар Уладзімір Камінскі. Выступіў бард Андрэй Мельнікаў.

1-е месца - Шостак Катажына;
2-е месца - Кенць Надзея;
3-е месца - Дарожная Каця;
Жыдзіс Ганна;
Будзько Юлія.

23 лютага 2013 г. - 6-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Бярозаўцы.

1-е месца - Вольга Ашурак;
2-е месца - Дамініка Трафімчык;
3-е месца - Сяргей Дычок і Віктар Дычок.

24 лютага 2013 г. - 6-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Лідзе.

1-е месца - Наталля Ляўкевіч;
2-е месца - Вікторыя Воўкава;
3-е месца - Надзея Буката.

21 лютага 2014 года - 7-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Лідскім каледжы.

На 10 балаў напісалі Марцішко Надзея; Рынкевіч Ганна.

22 лютага 2014 года - 7-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Бярозаўцы.

1-е месца - Тарэса Казлова;
2-е месца - Сяргей Дычок і Віктар Дычок;
3-е месца - Сяргей Трафімчык.

23 лютага 2014 года - 7-я Агульнаадукацыйная дыктоўка ў Лідзе.

1-е месца - Сяргей Трафімчык;
2-е месца - Міхась Бурачэўскі;
3-е месца - Маргарыта Лазоўская.

Лідская гарадская арганізацыя ТБМ на працягу ўсяго свайго існавання вяла пастаянную барацьбу за беларускамоўную адукацыю на ўсіх узроўнях. У справаздачны перыяд станоўчую пазіцыю ў гэтым пытанні займаў аддзел адукацыі.

31 верасня 2012 года ў Лідзе з’явіліся 3 новыя беларускамоўныя першыя класы.

- у 12-й школе - 5 чалавек;
- у 16-й школе - 8 чалавек;
- у 17-й школе - 11 чалавек.

31 верасня 2013 года ў Лідзе з’явіўся 1 новы беларускамоўны першы клас з выкладаннем польскай мовы як прадмета:

- у 16-й школе - 10 чалавек.

31 верасня 2014 года ў Лідзе з’явіўся 1 новы беларускамоўны першы клас з выкладаннем польскай мовы як прадмета:

- у 16-й школе - 10 чалавек.

У справаздачны перыяд Лідская гарадская арганізацыя ТБМ мэтанакіравана займалася пытаннямі захавання гістарычнай спадчыны і гістарычнай памяці.

25 сакавіка 2012 года сябры ТБМ адзначылі Дзень Волі ў Лідзе і Воранаве.

29 ліпеня 2012 года - урачыстая імпрэза ў памяць паўстанцаў 1863 года ва ўрочышчы “Крыжы” паміж Мохавічамі і Малым Ольжавам.

4 кастрычніка з ініцыятывы лідскіх арганізацый ТБМ у Лідскім бібліятэчным філіяле № 3 у мікрараёне “Маладзёжны” быў адкрыты памятны куток Ларысы Геніюш з устаноўкай бюста паэткі. Пастамент зрабіў сваімі рукамі Лявон Анацка.

24 кастрычніка ў Лідскім каледжы прайшла імпрэза да 100-годдзя з дня нараджэння Пятра Бітэля.

У лістападзе 2012 г. з ініцыятывы ТБМ “Белпошта” выдала паштоўку да 100-годдзя Лідскага аэрадрома.

2013 год прайшоў пад знакам 150-годдзя паўстання пад кіраўніцтвам Кастуся Каліноўскага.

“Наша слова” апублікавала каля 90 матэрыялаў пра паўстанне.

(Заканчэнне на старонцы 4.)

Справаздача

Лідскай гарадской арганізацыі ГА
"ТБМ імя Ф. Скарыны" за 2012-
2014 гады

(Заканчэнне. Пачатак
на ст. 3.)

"Лідскі летапісец" дру-
каваў увесь год матэрыялы
пра паўстанне.

1 лютага 2013 года ў
дзень абвяшчэння 150 гадоў
таму назад акту паўстання
1863-64 г. у Вільні лідскія
актывісты ТБМ запалілі знічы
на магіле ўдзельніцы паўстання
Валерыі Цехановіч на Лідскіх
гарадскіх могілках і ксендза
Адама Фалькоўскага ў гарад-
скім парку.

6 чэрвеня 2013 года ў
Цэнтральнай бібліятэцы імя
Янкi Купалы прайшлі 1-я Лід-
скія чытанні да 150-х угодкаў
паўстання 1863 года з актыў-
ным удзелам сяброў ТБМ.

28 ліпеня 2013 года
прайшло шырокамаштабнае
святкаванне 150-х угодкаў па-
ўстання 1863 года ва ўрочы-
шчы "Крыжы". Упершыню
чыталіся прозвішчы 388 паў-
станцаў Лідскага павета.

Акрамя таго:

25 сакавіка 2013 года
сябры ТБМ ушанавалі памяць
дзеячоў Беларускай незалеж-
ніцкай партыі ў Лідзе і міністра
БНР Кіпрыяна Кандратовіча ў
Воранаве.

У пачатку 2014 года з
ініцыятывы ТБМ "Белпошта"
выдала мастацкі маркаваны
канверт да 100-годдзя Ва-
лянціна Таўлая.

25 сакавіка 2014 года
сябры ТБМ з Ліды і Бярозаўкі
ушанавалі памяць дзеячоў
Беларускай незалежніцкай
партыі ў Лідзе і міністра БНР
Кіпрыяна Кандратовіча ў Во-
ранаве, за што 7 чалавек былі
аддадзены пад суд.

28 траўня 2014 года
прайшлі 2-я Лідскія чытанні,
прысвечаныя 100-годдзю 1-й
Сусветнай вайны.

27 ліпеня 2014 года
была праведзена імпрэза па
ўшанаванні памяці паўстанцаў
1863 года ў Белагрудзе. Упер-
шыню за 25 гадоў мы не змаглі
правесці імпрэзу на полі паміж
Мохавічамі і Малым Ольжа-
вам, імша прайшла ў Белаг-
рудскім касцёле.

9 жніўня 2014 года
сябры ТБМ прынялі актыўны
ўдзел у імпрэзе памяці Ларысы
Геніюш у Зэльве.

6 верасня 2014 года ў
Лідзе з нагоды 500-годдзя біт-
вы пад Воршаю на Свята-Ге-
оргіеўскай царкве ўстаноўле-
ны падзячны медальён князю
К.І. Астрожскаму. 11 верасня
медальён асвечаны Лідскім да-
брачынным айцом Расцісла-
вам.

Арганізацыя вяла пра-
цу па наданні лідскім вуліцам
беларускіх назваў. Дабіліся тут
не шмат, але ўдалося павяр-
нуць у правільны бок пра-
блему з вуліцай Ігнаці Дамейкі.
Вуліца афіцыйна ёсць, а дамоў
на ёй не было. Дамы прыпісвалі
да вул Рыбіноўскага, Туха-
чэўскага, Гастэлы. Пасля су-
стрэчы з начальнікам БТІ но-
выя дамы пачалі прыпісваць да

вуліцы І. Дамейкі. Магчыма, з
часам удасца перапісаць і ста-
рыя.

Арганізацыя займалася
пытаннямі гістарычна-края-
знаўчай адукацыі. У сваіх вы-
даннях мы публікуем масу
гістарычных і краязнаўчых ар-
тыкулаў. Найбольш актыўны
аўтар Леанід Лаўрэш, актыўна
пачалі працаваць Аляксей Хіт-
рун, Кірыл Сыцько.

Краязнаўчая праца ар-
ганізацыі канцэнтруецца вакол
часопіса "Лідскі летапісец".

Краязнаўчую працу
вядуць сябры ТБМ у іншых
арганізацыях: Лідскае края-
знаўчае таварыства імя Тодара
Нарбута, "Павет", рыцарскія
клубы "Дайнава" і "Dies Ma-
gnus". У прыватнасці, усе
рыцарскія спектаклі іграюцца
на беларускай мове.

Вядзецца праца з су-
працоўнікамі Лідскага гіста-
рычна-мастацкага музея.
Многія супрацоўнікі музея
вядуць экскурсіі па-беларус-
ку, асабліва Аляксей Хітрун, На-
талія Валынец. Выдатна ва-
лодае мовай і дырэктар музея
Ганна Драб.

Мы пастаянна супра-
цоўнічаем з Лідскай цэнтра-
льнай раённай бібліятэкай імя
Янкi Купалы. Тут большасць
супрацоўнікаў валодае мовай.
Бібліятэка праводзіць шэраг
мерапрыемстваў па прапа-
гандзе беларускай мовы. Тут
на павестцы дня адкрыццё
бюста Янкi Купалы, чарговыя
зазімкі і літаратурныя імпрэ-
зы. Праўда курсы тыпу "Мо-
ва ці кава" мы так і не адкрылі,
а імкнуліся.

Пад пастаяннай увагай
знаходзіцца візуальнае афар-
мленне горада і маркіроўка та-
вараў. Гарадская арганізацыя
займалася "Спадарожнікам" і
"Лідскім півам".

Але больш грунтоўна
гэтым пытаннем займалася
Лідская арганізацыя ТБМ.

ЗАДАЧЫ НА НА- СТУПНЫ ПЕРЫЯД:

- беларусізацыя аду-
кацыі, задачы пастаянны;
 - маркіроўка і рэклама
тавараў па-беларуску;
 - захаванне нацыяна-
льнай памяці;
 - ініцыяцыя гарадскіх і
раённых праектаў (помнік Ге-
дзіміну, ратуша, сядзібы);
 - асабліва ўвага на ад-
наўленне дзейнасці арганіза-
цыі ТБМ ў Лідскім каледжы;
 - арганізацыйная дзей-
насць па вяртанні ў трады-
цыйныя нашыя асяродкі (муз-
каледж, тэхнічныя ліцэі, шко-
лы);
 - любой цаной заста-
вацца ў прававым полі, бо
кожны выхад за межы мае нега-
тыўны наступствы;
 - замацаваць трады-
цыйна адзначэння Еўрапейскага
дня моваў.
- Старшыня Лідскай
гарадской арганізацыі
ГА "ТБМ імя Ф. Скарыны"
С. Суднік.

Паэту з Забалацця - 75!

(Васіль Жуковіч нарадзіўся 21 верасня 1939 г.)

Колькі жыць буду я,
Хай жыць пачуццё найсвятое,
А яно ў мяне ў сіле й красе:
Я шкадую ўсім сэрцам людзей
Ужо толькі за тое,
Што на грэшнай зямлі
Мы смяротныя ўсе.
2001 Васіль Жуковіч.

Крэда.

Як сведчыць даведнік
"Беларускія пісьменнікі (1917-
1990)" (г. Мінск, Мастацкая
літаратура", 1994): "Васіль
Аляксеевіч Жуковіч нарадзіўся
7.XI.1940 г. у вёсцы Забалацце
Камянецкага раёна Брэсцкай
вобласці ў сялянскай сям'і".

Праўда тут, што са-
праўды Вася - Васілёк - Васіль
нарадзіўся каля вёскі Заба-
лацце:

Дзея ўсіх маіх сноў
Адбываецца ў Забалаці,
На хутары, дзе я рос,
Дзе зімою заносіла
снегам калодзеж,
Дзе вясной ледзь
на ногі ўставала карова,
Дзе расла, бы арэхі,
драбноткая бульба,
А за плотам шумела бяроза.
("Дзея ўсіх маіх сноў...")

А памылка гэтага да-
ведніка, як і шмат іншых кры-
ніц відавочная, таму што ар-
хівы прама сведчаць:

Васіль Аляксеевіч Жу-
ковіч прыйшоў на гэты, белы
свет на гэтай, грэшнай, зямлі ў
звычайнай беларускай сям'і 21
верасня 1939 года, калі Чыр-
воная Армія пачала свой вы-
зваленчы поход у Заходнюю
Беларусь, якая па змове ўра-
даў Пілсудскага і Леніна згодна
з Рыжскай змовавай была аку-
павана Польшчай, і ў якой на
афіцыйным ужытку была поў-
насьцю вынішчана беларуская
мова, частка населеных пунктаў
і чыгуначных станцый была пе-
рэназвана, каб людзі не ведалі
ні Літвы (Беларусі), бо гэта бы-
ла ў Сярэдневеччы поўная ідэн-
тычнасць. А сучасная Літва ў
тыя вякі была Жамойціяй, для
таго, каб апраўдаць анексію Ві-
леншчыны, летувісы хуценька
прыдумалі Аўкштайцію, якой
ніколі не было. Дзеся праўды
скажам яшчэ, што Брэст-Літоўскі
палякі пераназвалі ў Брэст-над-
Бугам.

На сёння вялікі творчы
скарб Васілі Жуковіча знаход-
зіцца болей чым у 30 уласных
паэтычных выданнях, шматлі-
кіх хрэстаматых, падручніках,
анталогіях, альманахах, што-
годніх былых зборніках "Дзень
паэзіі", штоквартальніках, ча-
сопісах, газетах, розных кален-
дарах...

Першае выступленне ў
друку ў юнака Васілі адбы-
лося ў 1956 г., першы яго збо-
рнік у 1974 г. меў шчырую і
ўдзячную назву "Паклон".

Не проста складалася
жыццё паэта. У 1959 г. ён
паступіў на філалагічны факу-
льтэт Берасцейскага педінсты-
тута імя А. Пушкіна, і ў тым
жа годзе ён напісаў гэты верш
без назвы:
Мой край блакітны,
край зялёны,
На брукаваны выйду шлях.
Насустрач кінь
вятроў салёных
І палыну гаркавы пах.

Хай прыйдзе смага -
сіл не страчу:
Я да крыніцы прыпаду.
Сумую на табе - і значыць -
У самы светлы шлях іду.

Але правучыўшыся
два курсы ў інстытуце, Васіль
Аляксеевіч па жыццёвых аб-
ставінах мусіў з 3-га курса пе-
равесціся на завочнае адзя-
ленне, якое скончыў у 1964 го-
дзе, а перад гэтай установай
маладзён пазнаваў жыццё пра-
цай на будоўлях Берасця (Брэ-
ста) ў 1957-1959 гадах.

Удасканальваў свой
прафесіяналізм В.А. Жуковіч
з 1962 па 1971 год літсупра-
цоўнікам у берасцейскай ра-
ёнцы "Заря над Бугам".

Далей ён рабіў стар-
шым рэдактарам Берасцейска-
га абласнога тэлебачання. У
1972 г. перабіраецца у Менск
(Мінск) у самую прэстыжную
і папулярную газету Беларусі
"Знамя юности". Проста так
напішу, што калісьці тыраж гэ-
тай газеты, калі яе ўзначальваў
мой былы падначалены і паэт
Валерый Грышановіч, даходзіў
да 700000-800000 экзэмпляраў
у дзень. Калі ласка, паважаны
чытач, параўнайце з ім наклад
сёння аблашчанага ўладамі "СБ"
(Советская Беларусь - Бела-
русь сегодняя"), можа стацца,
што недакладна пішу Бела-
русь, мо там стаіць Белорус-
сия, то, калі ласка, прашу мяне
дараваць гэты грэх, бо яе не
выпісваю і не чытаю. З 1973
года творца працую рэдактарам
выдавецтва "Мастацкая літара-
тура", у 1977 г. скончвае Вы-
шэйшую партшколу пры ЦК
КПБ. І ў гэтым годзе ён стано-
віцца чальцом Саюза пісьмен-
нікаў Беларусі, з 1918 г. Васіль
Аляксеевіч у выдавецтве
"Юнацтва", потым на іншых
працах.

Акрамя таго, што В.
Жуковіч сам выдатны мастак
слова, то ён яшчэ актыўна, эне-
ргічна прапагандуе дасягненні
ў літаратуры іншых літарата-
раў - перакладае на беларус-
кую мову С. Баруздына, А.
Ананьева, К. Цвірку, Махтум-
калі, І. Яхтаса, П. Грабоў-
скага, І. Няходу, У. Мзя...

На маім рабочым стале
каля двух дзесяткаў зборнікаў
"Дзень паэзіі" (штогоднікі),
якія калісьці выдаваліся ў вы-
давецтве "Мастацкая літара-
тура". Мною было заўважана,
што там дзе Васіль Жуковіч
выступаў галоўным рэдак-
тарам, альбо складальнікам (ёсць
яшчэ і ўкладальнікі), то яны,
гэтыя выданні, як мага найяр-
чэй, найглыбей, шматстайней
адлюстравалі працэсы бела-
рускай пэзіі таго года. Што
яшчэ мяне здзівіла ў іх, там не
было аніводнага твора самога

паэта. Усё гэта мне падказала,
што Васіль Аляксеевіч ані разу
не выкарыстаў свае пасадныя
перавагі. Бяру, да прыкладу,
"Дзень паэзіі - 80", дзе ў рэ-
дакцыйнай калегіі галоўны рэ-
дактар Васіль Зуёнак, а ўкла-
дальнік Пятрусь Макаль, то
ёсць тут і верш без назвы
Васілі Жуковіча, з якога без
нашых каментарыяў працтуем
першае і апошняе чатырох-
радкоўі:

Ляціць планета -
за вітком віток,
касмічныя адно мігаюць гоні,
імчыць планета -
за гадком гадок,
аж зорны пыл
нам падае на скроні.
.....
І ты - бы маладзееш,
не прыстаў,
дарога не заблыталася
ў жыцце.
За даляглядам -
вабная вярста...
Зяюлі мілыя,
даўжэй, даўжэй лічыце.

Бяру з гары кніг
"Дзень паэзіі - 88" "... - 89", "...
- 90", у першых 2-х скла-
дальнікам выступае Васіль Жу-
ковіч, у трэцім зборніку ён -
галоўны рэдактар, то колькі ў
іх не шукайце, аніводнага яго
радка там не знойдзеце.

Творы Васілі Жукові-
ча самакветамі красуюць роз-
ныя анталогіі:

Хабарніку
Тут спачыве той,
Хто сам не краў.
Яму давалі злодзеі.
Ён браў.
("Анталогія
беларускай эпітафіі").

У "Анталогіі беларус-
кай пароды" бліскавіцай зіха-
ціць верш Васілі Жуковіча
"Піла да дна, ды не п'янела" на
твор Зінаіды Дудзюк?
Ды нешта было
паміж намі святое...

Пілі мы дна...
.....
Наліце мне шампанскага
ў лілею...

У "Анталогіі беларус-
кай эпіграмы" укладальнік яе
Казімір Кудласевіч змясціў во-
сем твораў Васілі Жуковіча, з
іх працтуем "Кіраўніка з
мінулага":
Для падначаленых мае бас,
А для начальства - тэнар:
Перад вышэйшымі ён ураз
Выцягваецца антэнай.

Памятаю, што на пача-
тку 2002 г. на свой ганарар ад
газеты "Культура" для пада-
рункаў школьнікам прыдбаў
10 экзэмпляраў выдання
"Прадвесне: Кніга для паза-

класнага чытання ў 8 класе"
(Мінск, "Польмя", 2001), на
старонцы 23 якога пабачыў
верш Васілі Жуковіча:

Буяюць травы
ў буйных росах...
Здаля, з бетонных берагоў,
Вярнуўся я і крочу босы
Зялёнай свежасцю лугоў.

Цяпер вастрэй я адчуваю
І гарачэй жыццё люблю.
Таму і раем называю
Сваю спрадвечную зямлю.

Стаў большы ростам,
меншы ўзрастам,
Мне травы сілы прыдалі.
Як можна быць ічаслівым...
Проста.
Ад дакранання да зямлі!

На старонцы 29 "Прад-
весня" чытаем: "18. У чым ба-
чыць сваё шчасце Васіль Жу-
ковіч у вершы "Буяюць травы
ў буйных росах..." Відавочна,
адказ у кожнага свой, але, на
самой справе, гэты верш зача-
роўвае і прымушае думаць аб
вытоках любові да сваёй, спра-
двечнай, зямлі.

13.07.2012 г. Васіль
Жуковіч, тады аўтар 34-х аса-
бістых кніжак, даслаў мне па
пошце свой паэтычны зборнік
"Золата лістапада: Вершы роз-
нымі і ўзвышанымі для мяне
словамі, з гэтай яго скарбонкі
мяне пажадана агучыць яго два
балючыя вершы:

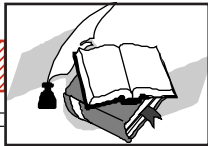
Беларуская мова
Табою, бачу, пагарджаюць,
Табе знішчэннем
пагражаюць...
Каму і чым не дагадзіла?
Ты свету геніяў дарыла.
О, маці-мова! Тваё слова -
Паветра для душы жывой,
Заўсёды мне, славянка - мова,
Такі гаючы голман твой!
А ты сама - душа народа,
Яго краса, яго прырода.
Народ, насіллема катаваны,
Праз навальніцы, ураганы
Цябе, адвечную, пранёс.
Ты неахопная - як воля,
Ты неацэнная - як доля,
Ты неад'ёмная - як лёс!

І "Такія перамены",
як хутка муціруе, манкурціца
беларус:

Калі ўлады раёна,
Дагаджаючы
ўладным вярхам,
Зачынялі клас беларускі
Ў сто сорок восьмай
школе сталіцы,
Мілы хлопчык Алёша
Да настаўніцы
ічыра звяртаўся:
- А давайце мы
выкупім клас наш!...
Час прайшоў, хлопчык вырас
І цяпер
пры сустрэчы з настаўніцай
Кажэ: "Здэрасце!"
21.02.2012 г.

Немагчыма мне ацаніць
усю красу і значнасць паэтыч-
нага квету-скарбу, які прынёс
і нясе з самім сабою для нашай
Бацькаўшчыны творца Васілі
Жуковіч. Але тое, што ім зроб-
лена і робіцца, - усё гэта гаво-
рыць, што ён Выдатная Асоба
нашай краіны!

Міхась Угрынскі,
г. Баранавічы.

20-ці годдзе аднаўлення дзейнасці грэка-каталіцкай царквы ў Лідзе

У Лідскай парафіі Св. Язафата адбылася ўрачыстая служба. Свята 20-ці годдзе парафіі закончылася танцамі пад старабеларускую музыку.

У верасні 2014 г. лідскія грэка-католікі святкуюць 20 год аднаўлення дзейнасці Грэка-каталіцкай Царквы на Лідчыне. Менавіта 20 год назад намаганнямі творчай інтэлігенцы была зарэгістравана Грэка-каталіцкая (ўніяцкая) парафія св. Язафата ў г. Лідзе. Людзі, якія сталі ініцыятарамі рэгістрацыі парафіі, хацелі быць часткай паўсюднай Каталіцкай Царквы ды мець адначасова магчымасць маліцца і жыць паводле традыцыі ўсходніх Каталіцкіх Цэркваў. Багаслужэнне ў Лідскай парафіі, таксама як ва ўсёй Беларускай Грэка-каталіцкай Царкве, адбываецца па-беларуску. За мінулыя дваццаць гадоў парафія стала прыстанішчам усіх тых, хто шукае Бога, людзей розных нацыянальнасцяў, узросту і светапогляду. Руплівая парафіяльная супольнасць грэка-каталікоў рэгулярна праводзіць багаслужэнні ў капліцы парафіяльнага дома па вул. Каліноўскага, 16, а ў вялікія святы таксама далучаецца да набажэнства ў рыма-каталіцкіх парафіях, праз што перажывае сумеснасць і паўсюднасць Каталіцкай Царквы. Не ўсе грэка-католікі, якія жывуць ў Лідзе, уключыліся ў рэгулярнае жыццё парафіі. На гэтым полі застаецца яшчэ шмат зрабіць. Адначасова парафіяльная супольнасць праводзіць розныя ініцыятывы духоўнай адукацыі, сацыяльнага служэння, прэвэнцыйнай працы з моладдзю.

У гадавіну аднаўлення Грэка-каталіцкай Царквы на Лідчыне варта даць кароткі нарыс яе гісторыі. У другой палове XVI ст. праваслаўная царква Кіеўскай мітраполіі, якая ўнесла вялікі ўклад у духоўную культуру беларускага народа, зведала моцныя ўдары Рэфармацыі. Працістаецца ім магла толькі Царква з магутным інтэлектуальным патэнцыялам. Аднак, праваслаўе на беларускіх землях не мела тады ўласнай багаслоўскай школы і магутных інтэлектуальных цэнтраў. Праваслаўны ўсход не

мог аказаць рэальнай дапамогі ў рашэнні гэтых праблем, таму што Візантыя знаходзілася пад уладай турак. У другой палове XVI ст. праваслаўная царква ВКЛ апынулася ў стане крызісу. Адмоўнае значэнне мела і традыцыйная залежнасць праваслаўнай царквы ад свецкай улады. У пошуках выхаду з крызісу сваёй царквы, прадстаўнікі праваслаўнай эліты прыйшлі да ідэі рэгіянальнай уніі з Рымам.

Грэка-каталіцкая (гістарычная назва "ўніяцкая") Царква атрымала адміністрацыйную структуру на царкоўным саборы 1596 г. у Берасці. Галоўнай мэтай сабора было аднаўленне былога адзінства хрысціянства, вырашэнне праблем, якія не дазвалялі спыніць міжканфесійныя канфлікты.

Беларускі гісторык А.А. Суша паказаў, што па сутнасці праз унію ва ўсходняй царкве ВКЛ была праведзена рэформа, вынікі якой можна параўнаць з вынікамі рэформы патрыярха Нікана ў Расіі. У той жа час немагчыма лічыць, што ў Берасці ў 1596 г. была створана нейкая новая Царква. Кіраваць Царквой працягваў той самы мітрапаліт, тая ж япіскапы - у тых жа епархіях, у тых самых цэрквах вялі службы пераважна тая ж святары, служылі ўсё тую ж усходнюю літургію, а на службу хадзілі тая самая вернікі. Таму ўніяцкую Царкву немагчыма лічыць новатворам, сваю гісторыю на нашых землях яна адлічвае ад Х ст. Самі прадстаўнікі Грэка-каталіцкай Царквы амаль ніколі не казалі пра яе стварэнне ў 1596 г. Яны прасочвалі яе існаванне ад самых

ранніх часоў хрысціянства.

Украінскі гісторык Сафія Сэнькіска: "Большасць... зусім не заўважыла яе (унію - Л.Л.) Епіскапы так і заставаліся на сваіх кафедрах, святары - на сваіх парафіях. У парафіяльных храмах і манастырах працягвалі ўзнісць малітвы за іх пажылых фундатараў. Богаслужбовыя абрады не змяніліся, народ хадзіў у намоўніцтва ўсё да тых жа абразоў".

З пачатку XVII тварам да ўніі паварочваецца беларуская шляхта, і на працягу другой паловы XVII-XVIII ст. уніятамі становіцца большасць беларусаў.

Згодна з "Ведомствам о греко-унияцких церквах и монастырях Брестской епархии" за 1827 г., у Лідскім павеце дзейнічала 18 уніяцкіх цэркваў і адзін манастыр (Голдаўскі), якія разам мелі 22 496 прыхаджан. Лідская царква Св. Міхаіла аб'ядноўвала ў 1837 г. 306 прыхаджан. Паводле статыстыкі 1838 г., Ганчарскую царкву наведвалі 1230 вернікаў-уніятаў, да Глыбоцкай было прыпісана 1872 чалавекі, да Голдаўскай - 1047, Дзікушскай - 614, Дакудзскай - 922, Жыжмянскай - 725, Лябёдскай - 812, Збялянскай - 1135, Маламажэйкаўскай (Мураванкаўскай) - 497, Мытлянскай - 272, Арлянскай - 1400, Астрынскай - 3327, Ракавіцкай - 630, Сабакінскай - 1379, Турэйскай - 947, Баброўскай - 417, Дэмбраўскай - 853. Згодна з хронікай касцёла вёскі Ішчална, у 1801 г. у Вялікім Мажэйкаве было 1300 вернікаў.

Да нашага часу на гістарычнай Лідчыне

захаваліся і дзейнічаюць як праваслаўныя былыя ўніяцкія цэрквы: Голдаўская (пабудавана ў 1795 г.), Баброўская (год пабудовы - 1810 г.), Ганчарская (пабудавана ў 1774 г.). Матэрыялізаваным ўвасабленнем ідэі Фла-рэнцыйскай уніі 1439 г. на беларускіх землях стала архітэктурна знакамітай Маламажэйкаўскай гатычнай царквы абарончага тыпу, якая ў XVII-XIX ст. працяглы час дзейнічала таксама як уніяцкі храм.

Пасля паўстання 1831 г. па рашэнні царскіх уладаў Уніяцкая Царква была гвалтоўна ліквідавана ў 1839 г. За два з паловай стагоддзі свайго існавання Грэка-каталіцкая Царква стала традыцыйным культурным інстытутам, які ўвайшоў у жыццё многіх пакаленняў беларусаў, адпавядаючы іх нацыянальна-культурным патрабаванням. Ліквідацыя структуры ўніяцкай царквы суправоджалася русіфікацыяй вернікаў.

Гісторыя ўніі не закончылася 1839-м годам. Царскім уладам Расейскай імперыі спатрэбілася не адно дзесяцігоддзе, каб знішчыць уніяцкі дух народа, які працягваў цягнуцца да афіцыйна пакинутага веры. Забароненая, яна стала для многіх яшчэ больш дарагой. З'явіліся тайныя ўніяты, якія ўпатай ад уладаў вызнавалі ганімую веру. У заходніх раёнах Беларусі існавала асабліва моцная настальгія па страчанай Уніі. Заклікі да адраджэння ўніяцкай царквы гучалі на хвалі патрыятычнага ўздыму 1863-1864 гг. Вярнуць гістарычную унію намагаліся дзеячы беларускага нацыянальнага адраджэння пачатку XX ст. У 1929 г. з'явілася "Дэкларацыя

ініцыятараў новай царкоўнай уніі з Рымам". Але ўлады Польшчы не былі зацікаўлены ў пашырэнні Уніі, таму к канцу 1930-х гадоў уніяцкая справа ў Заходняй Беларусі абмяжоўваецца.

Калі гаварыць пра гісторыю пасля II Сусветнай вайны, ёсць факты, якія сведчаць аб дзейнасці ў Лідзе ўніяцкіх святароў у брэжнеўскія часы. Яны жылі ў лідскага рыма-каталіцкага пробашча ксяндза Роека, піяра. Выконваць духоўныя абавязкі ім было забаронена, таму сродкаў на працягванне яны не мелі. Дапамагі ім айчы піяры, якія далі магчымасць адпраўляць т. зв. інтэн-

цыяльныя імшы, звязаныя з грашовымі ахвяраваннямі. Але падчас ператрасу ў доме аднаго з уніяцкіх святароў карткі са спісам імшальных інтэнцый трапілі ў рукі адпаведных органаў. Пасля гэтага праблема ўзнікла і ў саміх піяраў.

На мяжы 1980-1990-х г. грэка-каталіцкая царква адраджаецца ва ўкраіне і Беларусі. У 1994 г. у Лідзе была адраджана грэка-каталіцкая парафія св. Язафата - гэта значыць вернікі змаглі адкрыта збірацца ды маліцца. Першае памяшканне царквы было ў прыватнай мастацкай майстэрні якую абсталявалі пад капліцу. Новаствораны прыход наведваў тагачасны протапрасвітар а. Ян Матусевіч. Ён правёў у Лідзе, у памяшканні музычнага вучылішча, першую грэка-каталіцкую літургію. У 1996 г. для парафіі быў набыты дом па вуліцы Каліноўскага, 16. Пасля рамонту і перабудовы, у капліцы на першым паверсе гэтага дома пачаліся рэгулярныя набажэнствы. Першую службу ў новай капліцы правёў а. Казімір Ляховіч. Ён жа стаў і першым настацелем Лідскай парафіі - кожную нядзелю прыязджаў з Менска.

Усё парафіяльнае жыццё канцэнтруецца вакол парафіяльнага дома ды багаслужэнняў, што адбываюцца ў капліцы, якая ў ім знаходзіцца. На працягу 20 год за парафію былі адказныя розныя святары. Гэта былі а. Казімір Ляховіч, а. Андрэй Абламейка (з 1997 г.), а. Андрэй Крот (з 2006 г.), а. Аляксандр Шаўцоў (з канца 2007 г.). З восені 2008 г. душпастырам парафіі з'яўляецца а. Андрэй Буйніч.

Леанід Лаўрэнц.

Антону Цвыду - 75!

Антону Пятровічу, так здарылася, прыйшло жыццё на Украіне ў 1939 годзе, а выдомасць як творцы прыйшла на Беларусь. Ён нарадзіўся ў вёсцы Свіцязь Шацкага раёна Валынскай вобласці. У роднай мясціне ён скончыў сямігодку, а ў Шацку ў школе атрымаў атэстат сталасці, служыў у шэрагах Савецкай Арміі, пасля яе скончыў прэстыжны філалагічны факультэт Львоўскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя ўкраінскага класіка Івана Франка.

Антон Цвяд працаваў у рэдакцыі раённай газеты "Прапор" г. Валадарск - Валынскі. З 1970 г. жыў і рабіў у г. Берасці (Брэст).

Мне ён быў знаёмы асабіста і па берасцейскай перыёдыцы, альманаху "Свіцязь" г. Луцк, які ён мне падараваў і які пайшоў па руках і знік ад мяне, а таксама па адзінай яго кнізе, якую мне шчыра і ўдзячна ўручыў украінскі грамадскі дзеяч Міхаіл Петруковіч 19.08.2000 г. у горадзе над Бугам, - гэта "Сторінкі хвіль: вершы, пераклады" (Брэст, цэнтр "Вежа", серыя "Берасцейскае вогнішча", 1999).

Трэці раздзел у гэтым выданні "З братніх джерел" - пераклады беларускай паэзіі. У ім творы паэтаў Гальяша Леўчыка, Язэпа Пушчы, Уладзіміра Жылкі, Анатоля Іверса "Хтось зелены розчесував сосны" - гэты верш быў любімым для творцы Уладзіміра Калесніка, ён мне яго дэкламаваў у в. Крашын (пад Баранавічамі) ля ракі Шчара: Хтось расчэсваў

зялёныя сосны,
Што адкінулі кудры назад.
Аб начах тых смалістых і росных
Я ніяк не магу расказаць.

.....
Хтось зелены розчесував сосны,
Що в замрїї дивились на шлях.
Я проночі, смолісты, безсонны,
Розказати не можу ніяк.
(Пераклад)

Верш Анатоль Іверс "Хтось расчэсваў зялёныя сосны" змясціў у 1938 годзе ў зборніку "Песні на заганах" у Вільні. Як аказалася, гэты твор Івана Дарафеевіча Міско, а Іверс - гэта літ. мянушка яго, быў любімым і для вучонага, і пісьменніка Алега Лойкі.

У "Сторінкі хвіль" таксама ўкраінскай мовай загучалі і вершы Аляксея Русецкага, Пятруся Макаля, Міхася Рудкоўскага, Яўгенія Янішчыц, Геннадзя Пашкова, Міколы Пракаповіча, Алеся Каско, Алеся Мінкіна, Аля Канапелькі, Алеся Жыгунова:

Мені б навучыцца промовляць
На мове родній так, як мати,
І очма освiтляць
Куточкі всі старої хаты.
(Вері А. Жыгунова.)

У маім архіве зберагаюцца тры газеты Берасцейскай абласной газеты "Заря" з вершамі па-ўкраінску Антона Цвыда. А ў памяць 75-годдзя паэта мы выбралі яго невялічкі верш "Праведним" на яго роднай мове:

Шляхи ваши праведни -
Змотуй чи размотуй.
Жыття ваши - грамоти,
А мотя - гримоти.

Міхась Угрынскі.

Валер Санько

Каму молімся

Усплёскі хваль памяці ў дзень 75-годдзя

(Заканчэнне. Пачатак у папяр. нумары.)
Хвалі памяці выносяць новыя факты студзёна-горкай літаратурнай сцяжыны.

Пра жыццё і творы Янкі Купалы напісана шмат, узнёсла, праўдзіва. Пра смерць канкрэтна нічога. Скрозь гады лічылася, усім утрамбавана - няшчасны выпадак. Архіўныя дакументы і празорная бачнасць доктара народнай медыцыны (дзякую Богу за яе) дазволілі мне апісаць забойства беларускага генія. Упершыню. З доказнасцю ўвачавіда.

Кнігу "Грэх на іх нязмыўны", 2013, 146 стар., 100 экз., набылі асобныя чытачы. На дваццаць з лішнім бібліятэк Менска не куплена ні аднаго экзэмпляра. Мандрэя супрацоўнікі бібліятэкі імя Янкі Купалы (праз яе заказваюць выданні раённыя і заводскія) нават для сябе не набылі кнігу. Адзін экз. вымахлярылі ў аўтара: узялі для прагляду, назад не вяртаюць. У бібліятэку Янкі Купалы, на двухмільённую сталецу ні аднаго экзэмпляра. Ганьба.

Дзевятнаццаць гадоў працаваў над дакументальным раманам "Звіняць жаўрукі ў Чарнобыльскім небе", 2013, 612 стар., 50 экз. Упершыню ў сучаснай літаратуры праўдзіва і лагічна, з дакументальнай пранізлівасцю гаворыцца аб прычынах выбуху на ЧАЭС, ліквідатарскіх і перасяленскіх праблемах.

Падрабязныя анатацыі абедзвюх кніг пасланы ва ўсе значныя бібліятэкі дзяржавы, універсітэты. Набылі кнігі лічаныя (Берасцейская, Магілёўская педуніверсітэта, БДУ, Ваенная акадэмія...). У абласных бібліятэках, Прэзідэнцкай няма сродкаў. На рускамоўны шырскажыў і дэтэктывы грошы знаходзяцца, хоць і малыя, а на кнігі пра Чарнобыльскую катастрофу, забойства Янкі Купалы няма.

Куды ідзе беларуская адукацыя, культура, хто адкажа.

Умее беларус маліцца духоўна? Ведае каму? Ці ўмеюць беларускія літаратары працаваць для таго, пра каго на словах рупяцца і дбаюць. Адказ у іхніх кніжках, чытальных і абсалютна нечытальных, плённых і няплённых, як ураджай з зарослай пырнікам нівы.

...Расхваліў/раскрытыкаваў беларускае пісьменніцкае брацтва. Пра самаедства, вышні ацэнак дарэмна ўзгадаў, часам падумваецца. Яно шмат у чым лепшае за суседнія. Радасці, дапусцім, ад яго народу, дзяржавы Беларусі не так шмат, аднак страгаў грамадству ад яго не проста меней, устакроць меней, чым ад іншых галін гаспадарства.

Хвалі памяці б'юць у гліну падзеяў, выносяць свядамае і несвадамае былое няздарства вакол усіх нас.

...На цалінных землях Казахстана ўдарна завіхаліся пяцьсот (!) тысяч маладых цаліннікаў. У цеснаце, пыле, брудодзі. Завіхаліся цудоўна. Ураджаі выдатныя. Гадамі гналі намалочаную пшаніцу на таках, проста на зямлі. Не было складоў, сродкаў перавозкі. - Ніхто не вінаваты.

Па ўсяму СССР векавечна талковых дарог не хапае,

для гаспадарчай неабходнасці элеватараў не набудалі. - Ніхто не вінаваты.

Сцены жыллёвых дамоў гмахкай краіны ацяплялі неба, 28-30 працэнтаў абагравальнага цяпла з батарэяў у сценах ішло, ідзе ў воблакі. - Ніхто не вінаваты.

Няхта праектаваў, адабраў, зацвярджаў, дамы з плоскімі дахамі ў Мурманску і на Урале, Магілёве і Цвердзі (Твери), 20 гадоў не бачыў неэканом'я. - Ніхто не вінаваты.

Узбунтаваўся ад няхваўтаў прадуктаў і сучасных павышэнняў цэн агаляднелы люд у Навачаркаску ў 1962 годзе. Не выйшаў на працу. Па асабістым загадзе Сулава (Зуля, па дзеду, паводле пісьменніка і генерала Мухіна), насуперак міліцэйскім і кадэбэшным парадом, расстрэльвалі натоўпы дэманстрантаў. - Ніхто не пакараны раней, пазней, пасля развалу краіны-гіганта.

Адходы салігорскіх шахтаў у высозных гарах маглі не прагінаць палеткі, не засмечваць і засольваць землі чатырох раёнаў Меншчыны. Планавалася ўсе адходы загнаць у выпрацаваныя шахты. Маскоўскія разумнікі (з-за слонцыйскай згоды беларускіх дагаджанцаў) з'эканомілі, вярцілі руду ў тэрыконы. Страты відавочныя. - Ніхто не вінаваты.

Цяпер беларускія акадэмічныя свяцілы плануюць калійнымі адходамі салігорскіх гор карміць урадлівія і падзолістыя землі Беларусі. Праз 5-10 гадоў, паводле каструбаватых вывадаў альтэрнатыўных навукоўцаў, палеткі стануць непрадатнымі. Дзе будучы шукаць вінаватых - у ЗША, Еўропе?

Так шукаюць аўтараў узводу новага менскага аэрадрома ў туманебезбеспечным месцы; усадзілі, пасля раскелмі, нельга было тут. - Ніхто не вінаваты ў аэрадромным безладзі.

Так стане і з падкоркаю беларускіх земляў шламамі салігорскіх шахтаў.

Непрадуманая да канца меліярацыя - выпраменьне рэж, асушэнне балот і тарфянікаў - прынесла СССР велізарныя расходы. Абязводжаныя тарфянікі і лясы гараць лёгка, доўга. Параўноўваць збожжавыя і кармавыя прыбыткі ад уведзеных асушаных палеткаў у Маскоўскай вобласці і страты праз дзесяць гадоў ад рэгулярных пажараў на абязводжаных тарфяніках у той жа вобласці ніхто не спрабуе. Безліч маленькіх рэк і азёр знікла ў краіне. Страты ў палыводстве, жывёлагадоўлі. - Ніхто не вінаваты.

Амаль дзве тысячы вёсак штогод пры Саветах і ў перабудоў безваротна гінула ў Расіі. - Ніхто не вінаваты.

Пажары і вёсачы выліліся ў абязлюдства, а потым і згубства земляў, чарговае адвучванне

хлебароба ад самаадданства на гонях і фермах, ад'ём у чалавек пачуцця радзімнасці, знішчэнне адвечна-народнага ўкладу. Што яскрава выявілася праз дзесяцігоддзе пасля развалу СССР. - Ніхто не вінаваты.

Адвучылі працавітага рускага вясцоўца працаваць. Амаль 50% урадлівых земляў цяпер незасяяныя, паводле выказванняў старшыні КПР Зюганова ў 2014 годзе. 41 млн гектараў выдатнага ворыва зарастае палыном, чартапалохам, хмыззём. - Ніхто не вінаваты.

Асобныя ўрадаўцы Расіі свядома труновілі сельскую гаспадарку. Старшыня СМ РСФСР Ягор Гаідар у 1992 годзе няраз даводзіў: руская сельгаспрадукцыя дарагая, купім лепшую і танейшую, за мяжой, за нафту. Гаідара не стала ў крэсле прэм'ер-міністра, загнанная ідэя доўга жыццёвілася ў вялікіх і маленькіх калідорчыках, вёска гінула. - Ніхто не вінаваты.

У Башкірыі, Удмурціі, Татарыі сельгаспадарчая вытворчасць працуе здавальняльна, у кондавых абласцях Расіі коціць на скон. - Ніхто не вінаваты.

Спахаліліся: няма вёскі - не будзе дзяржавы. Позна спахапіліся.

Траха не ўсе абласныя гарады СССР (апошнія гады існавання) і цяперашняй Расіі на 50 працэнтаў забяспечваюцца сельгаспрадукцыяй з іншых дзяржаў. - Ніхто не вінаваты.

Крэслы ўстаноў і кантор сталі з тэатральна адхіленымі спінкамі. Аддоўгай шматгадовай працы на такім сядзенні ў чалавек развальваецца, забольвае спіна, няма трэцяй кропкі апоры. Хтосьці такое новаўвядзенне планавалі, адабраў. - Вінаватых шукай, не знойдзеш.

121 дакладная КДБ і аховы прыроды пададзена ў Кіеў і Маскву пра недахопы будаўніцтва ЧАЭС, бракаваныя матэрыялы... Да іх выключная няўвага, усё ішло заплаваным чынам. Страты ад трагічнай катастрофы 26.4.1986 нашмат перавысілі прыбыткі ўсіх АЭС краіны за ўсе гады працы. - Ніхто з праектантаў, канструктараў, будаўнікоў практычна не пакараны.

Нясмела-змушаная прапанова суда 1987 года пра абавязковы разгляд на судзе віны акадэмікаў праектанта Аляксандрава, канструктара Даяляля, міністрскіх саюзных работнікаў не выканана. - Ніхто не пакараны.

У 2009 годзе разбурылася Саяна-Шушанская ГЭС. Страшэнныя эканамічныя страты. Загінула 75 чалавек. Да жніўня 2014 года над вінаватымі праектантамі, будаўнікамі, эксплуатацыйнікамі не было суда. Ніхто не пакараны за валакіцтва з судом. - Няма вінаватых.

Частка неабходнага абсталявання Астравецкай АЭС, паводле выказванняў навукоў-

цаў у "Народнай волі", поўнасьцю не абкатана, не правярана. Здарыцца што, а такое можа быць - ружа вятроў на Менск і Варшаву, - самі рады-яцыйніцы сябе будзем, зноў не знойдзем вінаватых. Як з апырыралай савецкай меліярацыяй 60-70-х гадоў, непакараным адказным за аварыю на ЧАЭС.

14.8.2014 Прэзідэнт наведваў Бярозаўскую ДРЭС. Усё яшчэ не відно канца працы расійскіх і беларускіх умекаў па рэканструкцыі 5-га энергаблока, якую павінны былі завяршыць ў 2010 годзе. Кітайцы свой блок пазней пачалі, даўно завяршылі. Усё норма. - Няўжо і цяпер расійскіх і беларускіх марудаў/бракарабаў не пакараюць за велізарныя страты пры рэканструкцыі, упушчаныя прыбыткі?

...Асобны хрысціянін, мусульманін, іудзей, буддзіст, ігавіст, крышнаіт часам мяркуе: ён можа зрабіць іншаверцу паскудства або падгаварыць некага зрабіць таму зла. Можа парушыць дадзеную гяуру, гою, нявернаму клятву: як жа, ягоная вера такое дазваляе.

Памыляецца мондрык. Для Яго вопратка неістотнае, Ён цэніць, карае і ўзнагароджае не за канфесійную прыналежнасць і узрост, пасаднасць і прафесійнасць.

Раблю дабро, не дапускаю зла - для Яго мала. Гэта само сабою кеміцца, яно на другім плане, па любых вымярэннях. Чатыры яшчэ азначэнні адкрываюцца рэдкім, да асягання іх дапаўзаюць адзінкі. Тым болей не абмежавальнікі святла і навізны, якія паняцця не маюць, дзе ў чалавек душа, хаця асмельваюцца вымазваць словам і мазутай працаўнікоў, цярпліўцаў, пакутнікаў.

Чым болей сеева бюракратага з розных пльняў жыццёвых выносяць хвалі паслужылай памяці маёй, тым меней гневу на літаратурнае беларускае самаедства, былых і цяперашніх літсудзельцаў у дзяржаўных, прыватных, акцыянерных газетах, часопісах. Яны паводзяцца як могуць, разумеюць вакол як ім дадзена, да чаго дараслі, як дазваляе талент сузірання і ўбачання, напісанна і ўздзеянна.

Не асуджай таго, хто моліцца іначай. Старайся, каб уласныя малітвы і выстарванні былі доўгімі, шчырымі, існымі, каб іх пачуў Той, перад Якім любое зямное тварэнне мільярдная доля казюркі.

У час дзейнага споведдзя чалавек адключаецца ад тлену быцця, узносіцца ў неба. Горня, журботная, знадзейная малітва далее змяніць структуру вады, расшырыць душу, ваколце побліз малітоўнага, ён лепей уводвае каму, чым, як маліцца.

Дык пара беларускаму літаратурнаму брацтву часцей вышынна ўмалітоўнічаць, цаніць чужую працу, і сваю. Каб лепш карысці народу і дзяржаве.

Рэчы і малюнкі Быкава перадаюць настрой

Сябры ТБМ з Магілёва наведалі музей-лецішча Васіля Быкава ў Ждановічах. Тут групу ветліва сустрэў загадчык сядзібы Алесь Сямёнавіч Гібоўскі, паэт, перакладчык і эсэіст, знаўца творчасці Васіля Быкава. Музей быў адчынены да 90-годдзя з дня нараджэння народнага пісьменніка.

Дом будаваўся ў 1984 годзе. Пры ўваходзе ў дом трэ-

адзін аднаго.

Аказваецца, Васіль Уладзіміравіч быў заўзятым аўтамабілістам. У гаражы зачытаюцца гаспадарчыя прылады, ровар. Тут наведвальнікі з цікавасцю разглядалі на сцяне мапу быкаўскіх падарожжаў. Шляхі творчых камандзіровак Быкава закралі Вільню, Рыгу, Бярлін, Франкфурт, Гавану, Іерусалім. У Рыме і Мілане

ба разуцца не толькі дзеля захавання чысціні, а для пачуцця сакральнасці пісьменніцкага асяродка. Адчуванне Быкава тут ёсць у кожным прадмеце. Будынак складзены з цэглы, пакоі аздоблены дрэвам, упрыгожаны поцілкамі, вырабамі з гліны і саломкі.

У гасцінным пакоі вісяць карціны мастакоў Паплаўскага і Дударэнкі. Высокая стола, каб было лёгка дыхаць. Ля сцяны - доўгі драўляны стол, крэсла, услоны. За ім вячэралі сябры Васіля Быкава - Рыгор Барадулін, Генадзь Бураўкін, Ігар Лучанок, прыязджалі пісьменнікі з Расіі - Віктар Астафьеў, Аскольскі. Усе, каго, ён любіў, сядзелі за гэтым сталом. Сыны і ўнукі Быкава любілі тут гасцяваць. У старэйшага сына знаходзіцца яго ўзнагароды: зорка Героя Сацыялістычнай працы і іншыя.

Наверсе балюстрада, яна мае эстэтычнае прызначэнне, пакойчыкі атрымаліся невялікімі. У адным з іх знаходзіцца працоўны стол пісьменніка з друкаркай, паліцы з кнігамі і часопісамі, ў іншым - малюнкі, зробленыя алоўкам на паперы, фарбы і пэндзлі. Сонечны бок саграваў мансарду. У невялічкай кухні вітаюць гасцей каляровыя імбрыкі і сідфоны, кубкі і сподачкі, на сцянах выявы гародніны радуюць вока. Іх намаляваў сам пісьменнік. Застаўся посуд, якім карысталася сям'я Быкавых. Гатавалі яны няшмат, па паходным варыянце.

Васіль Быкаў быў сусветна вядомым пісьменнікам, - апавядае Алесь Гібоўскі. - Яго кнігі выдаваліся ў 50-ці краінах. У яго няма вобразна-экстравагантных, усё проста, вобразна і ясна. У жыцці і ў побыце ён быў вельмі просты. Гэта чалавек, які апырэдзіў свой час у маралі і духоўнасці. Быкаў аб'яноўвае ўсіх беларусаў. Творчасць Быкава заклікае любіць і шкадаваць

Ба разуцца не толькі дзеля захавання чысціні, а для пачуцця сакральнасці пісьменніцкага асяродка. Адчуванне Быкава тут ёсць у кожным прадмеце. Будынак складзены з цэглы, пакоі аздоблены дрэвам, упрыгожаны поцілкамі, вырабамі з гліны і саломкі.

У гасцінным пакоі вісяць карціны мастакоў Паплаўскага і Дударэнкі. Высокая стола, каб было лёгка дыхаць. Ля сцяны - доўгі драўляны стол, крэсла, услоны. За ім вячэралі сябры Васіля Быкава - Рыгор Барадулін, Генадзь Бураўкін, Ігар Лучанок, прыязджалі пісьменнікі з Расіі - Віктар Астафьеў, Аскольскі. Усе, каго, ён любіў, сядзелі за гэтым сталом. Сыны і ўнукі Быкава любілі тут гасцяваць. У старэйшага сына знаходзіцца яго ўзнагароды: зорка Героя Сацыялістычнай працы і іншыя.

Наверсе балюстрада, яна мае эстэтычнае прызначэнне, пакойчыкі атрымаліся невялікімі. У адным з іх знаходзіцца працоўны стол пісьменніка з друкаркай, паліцы з кнігамі і часопісамі, ў іншым - малюнкі, зробленыя алоўкам на паперы, фарбы і пэндзлі. Сонечны бок саграваў мансарду. У невялічкай кухні вітаюць гасцей каляровыя імбрыкі і сідфоны, кубкі і сподачкі, на сцянах выявы гародніны радуюць вока. Іх намаляваў сам пісьменнік. Застаўся посуд, якім карысталася сям'я Быкавых. Гатавалі яны няшмат, па паходным варыянце.

Быкаў быў, калі ішлі здымкі фільма па аповесці "Альпійская балада". У Хельсінкі ён жыў ў 2000-ых гадах. У маладосці давалося прайсці ваеннымі шляхамі праз Украіну, вызваляць Румынію, Балгарыю, Венгрыю, Югаславію і Аўстрыю, потым служыць на Далёкім Усходзе, праехаць цягніком праз усю тэрыторыю Расіі.

- Мне даручылі браць інтэрв'ю ў Быкава ў 1994 годзе, - узгадаў Алесь Гібоўскі. - Спачатку ён здаваўся суровым і закрытым, потым, калі ўзгадаў свайго сябра, вочы яго прасвятлелі, і ўсмішка надала твару абаяльнасць.

Алесь Сямёнавіч - аўтар кніг паэзіі, 300 артыкулаў, працаваў у часопісах "Роднае слова" і "Беларусь". Музей гісторыі літаратуры прапанаваў спадару Алесю весці экскурсіі ў музей-лецішчы народнага пісьменніка ў Ждановічах і ён з ахвотай узяўся за працу.

- Паколькі Быкаў быў шырока вядомы за мяжой, сюды павінны ехаць госьці са ўсяго свету, каб сюды народ стаяў чаргой. Мы зробім усё, каб так і сталася. Увоцень працягнем працу яшчэ на некалькі месяцаў; вясной пачнем працаваць з красавіка. Сяўзіба працуе з сарады да нядзелі, з 11.00 да 17.00.

Даехаць сюды можна на прыгарадных аўтобусах з Менску № 219, 220, 419 і 420 ад станцыі метро "Пушкінская" да прыпынку "Рэспубліканскі інтэрнат ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны." Адсюль трэба прайсці 1 кіламетр і 200 метраў. Хутка з'явіцца ўказальнікі, якія мы ўжо замовілі. Яны будуць размешчаны з боку Ждановічаў і на кальцавой дарозе. Запрашаем усіх вандароўнікаў на лецішча да Васіля Быкава.

Э. Дзвінская.
Фота аўтара: А. Гібоўскі ў вялікім пакоі сядзібы.

Вышыні дабра

У Менску на сядзібе ТБМ адбылася сустрэча з героямі кнігі "Дабру вечно перамагаць!" дактарамі Феліксам Барысавічам Баторыным, Ганнай Пятроўнай Васільцавай і Эдуардам Бярнардавічам Ліпенем. Госці сядзібы прагледзелі відэафільм пра доктара-анестэзіёлага, выкладчыка БДМУ Эдуарда Ліпеня. Вельмі зацікавіла слухачоў і чытачоў выступленне самога доктара Ліпеня.

Добры лекар, мужны і моцны альпініст, надзейны сябра Эдуард Бярнардавіч Ліпень нарадзіўся ў Менску ў 1936 годзе, скончыў сярэднюю школу ў № 40. Падчас вучобы ў медыцынскім інстытуце ў 1956 годзе яго накіравалі ў Казахстан, на Цаліну, дзе ён атрымаў узнагароду за пад'ём цалінных земляў. Там ён упершыню пазнаёміўся з альпіністамі, якія ішлі ў паход.

Па заканчэнні інстытута Эдуард Бярнардавіч працаваў на Віцебшчыне ўчастковым лекарам. Праз некаторы час ён паступіў ў клінічную ардынатуру ў Інстытуце ўдасканалення ўрачоў у Менску і пачаў працаваць у групе штучнага кровавароту.

У 60-тыя гады былі распачаты першыя аперацыі па выпраўленні паркоў сэрца ў дзяцей. У тая часы гэта было значным дасягненнем для Беларусі. Аперацыі выконваў у Цэнтры дзіцячай хірургіі прафесар Алег Севярыявіч Мішараў з брыгадай хірургаў, наркоз даваў доктар Ліпень. Ад анестэзіёлага-рэаніматолога на 100% залежыць жыццё пацыента пакуль дзейнічае хірург. Такія моманты патрабуюць надзвычайнай адказнасці і высокіх прафесійных якасцяў. Тут неабходны больш за ўсё мужнасць, аднасьць, знітаннасць калектыву лекараў. У 70-80-тыя гады дактары Цэнтры дзіцячай хірургіі вырастоўвалі дзяцей ад стафілакаковых інфекцыяў, дэструктыўнай пнеўманіі, змагаліся, каб не было смяротных выпадкаў ад апендыцытаў. Сотням дзяцей было вернута здароўе.

З 1974 года Э. Ліпень пачаў выкладаць на кафедры анестэзіялогіі Менскага медыцынскага ўніверсітэта. У змку ён удзельнічаў у аперацыях па кардыяхірургіі і чытанні лекцый студэнтам, а ў летні перыяд адпраўляўся з сябрамі-альпіністамі ў экспедыцыі на Каўказ, Памір, у Тыбет. Сябры цэнны "Бярнардавіч" (як яго клічуць у экспедыцыях) за надзейнасць, аптымізм і гумар. Ён можа ўсіх вылучыць вельмі простымі сродкамі. У гарах яму давлялося вырастоўваць людзей ад траўмаў тымі падручнымі сродкамі, якія меліся ў альпіністаў. І зрабіў ён гэта

паспяхова.

З 1957 года яму ўдалося здзейсніць больш 200 паходаў у горныя рэгіёны Еўропы, Азіі і Амерыкі. Званне "Снежнага барса" ён здабыў за ўзыходжанне на пяць сямітысячных вяршынь Савецкага Саюза. Цяпер заслужаны майстар спорту міжнароднага класа Э.Б. Ліпень і трэнер узначальвае Беларускаю асацыяцыю альпінізму. Сумесная амерыканска-кітайска-беларуская

экспедыцыя запрасіла яго ў якасці медыка ў паход на Эверэст. Доктар Ліпень у 1990-тым годзе падчас экспедыцыі на Эверэст усталяваў там вымпел Таварыства беларускай мовы. Экспедыцыя адбывалася ў год 45-годдзя Перамогі над фашызмам, таму альпіністы ўзялі з сабой зямлю з Кургана славы і аднеслі яе на самую высокую вяршыню свету.

Горы выпрабуюць чалавека на сапраўднасць, лічыць доктар Ліпень. - *Калі ідзеш у звязцы з таварышам, ты мусіш паклапаціцца, каб маршрут быў складзены дакладна, вопратка адпавядала надвор'ю, каб твай сябра быў у добрым фізічным стане, дастаткова і якасна харчаваўся. Горы даюць адчуванне сапраўднай аднасьці і таварыскасці.*

На зямлі, у звычайным жыцці, на нас цісне прэс ідэалогіі, умоўнасцяў. У гарах усяго гэтага няма. Тут дзейнічае толькі закон сумлення. Зверху адчуваеш толькі Неба. У гарах хутчэй становішся рэлігійным чалавекам. Гэта ні з чым не параўнальнае пачуццё, мацнейшае чым у самым прыгожым храме. Ты адчуваеш, што Бог цябе бароніць.

Жонку Эдуард Бярнардавіч таксама знайшоў сабе сярод альпіністаў. У іх сям'і - двое сыноў, з адным з іх Эдуард Ліпень здзейсніў паход на Эльбрус у сваё 70-годдзе.

- *Не магу цярпець, калі дзіця адчувае боль, пакутуе ад раны, хваробы. Хочацца гэты боль суняць, суцішыць. Можна таму я і абраў спецыяльнасць анестэзіёлага. Адчуваю ўнутраны ўздых і задавальненне, калі пацыент выздараўляе.*

Госці сядзібы ТБМ з радасцю паціснулі руку паважанаму доктару і спартоўцу. Доктар узгадаў мілы яго душы верш Пімена Панчанкі "Дзе начуе жаўранак?".

Лекар-гінеколаг і онка-гінеколаг, паэт Фелікс Баторын распавёў пра выпадкі з яго дзейнасці ў 2-ім клінічным шпіталі і прачытаў вершы нядаўняга перыяду, якія друкаваліся ў часопісе "Дзеяслоў".

Э. Дзвінская.
На здымку. Сустрэча з героямі кнігі на сядзібе ТБМ.

Вераснёўскія падзеі 39-га ў трох нумарах "ЛіМа"

(Заканчэнне. Пачатак у папяр. нумары.)

Так, у яе нумары ад 3 кастрычніка быў надрукаваны адпаведны духу савецкага часу верш Якуба Коласа "Свайму народу". Звяртаючыся да вызваленых з-пад польскага прыгнёту беларусаў, пясняр такімі ўзнёслымі радкамі прадракае ім шчаслівую, светлую будучыню:

*Ідзі-ж смела і чэсна ўпярод
Разам з намі дарогай адзінай:
Мудры Сталін
вядзе свой народ
Самай вернай
і простаі пуцінай.*

Пімен Панчанка ў вершы "Парабак" стварыў вобраз сапраўднага пакутніка на бацькоўскай зямлі. Але зараз: *Ён верыў - прыдуць на падмогу
З савецкае зямлі браты,
Каб радасную перамогу
Сустрэць
пад сонцам залатым.*

Гэтая мара парабка, лічылася, спраўдзілася 17 верасня, як спраўдзілася яна і для многіх іншых, што сцвярджае Анатоль Астрэйка ў вершы "Прымі вітанне!". Шмат радкоў яго прысвечаны дарагому аўтару Нёману, па водах якога *"Ішлі плыты ў далёкі шлях // Праз Стоўбцы нашыя на Гродна",* нялёгкаму жыццю тутэйшых людзей. Канчаецца ж верш такімі радаснымі, пафаснымі радкамі: *І мара здзейснена мая.
Прымі вітанне,
край мой родны,
Хай зоры яснага Крамля
Гараць над Вільняю і Гроднам!*

У наступным, за 13 кастрычніка, нумары газеты "ЛіМ" зноў мы сустракаемся з вершам на вераснёўскі сюжэт Пімена Панчанкі "Вызваленаму брату". Відаць, маладога паэта вельмі глыбока закрануў той вызваленчы паход Чырвонай арміі ў Заходнюю Беларусь. Ніколікі не сумняваючыся ў шчаслівай будучыні яе людзей, паэт такімі словамі заўважвае свой верш:

*Вольны брат, засявай палі,
Насытай буйным зернем засека,
Мы праналі з твай зямлі
Каўтуновае гора навік!*

У такім жа ключы, як адзначана вышэй, напісаў верш А. Ушакоў. Хаця яму яшчэ і не ўдалося трапіць у Заходнюю Беларусь, аднак паэт і здаля чуе, як там ілююцца песні вызвалення:

*І ў песнях тых
з грудзей свабодных
Гучыць узнёсла хвала,
Таму, чья рука народы
Да лепшай долі прывяла.*

Думаю, усім зразумеюла, што такая рука магла быць толькі ў Іосіфа Сталіна.

Кранальнымі радкамі пачаў свой верш "Заходнім беларусам" Пятрусь Броўка:

*Палілі вас агнём,
знішчалі вас мячом,
Не смелі гаварыць
вы моваю сваёй.*

Усяму гэтаму, не сумняваючыся паэт, паклаў канец дзень 17 верасня. Ён запэўнівае заходніх беларусаў, што беларму арлу на іх зямлі ўжо *"ніколі не ўзняць драпежных кіпцюроў",* што *"чырвоны, вольны сцяг навек з'яднае нас!"*

А вось якую парадую падае братам Заходняй Беларусі нядаўні выпускнік Менскага настаўніцкага інстытута паэт Рыгор Няхай: *Ідзіце к сталінскім народам,
Дзе дружба слаўная жыве!
Браты, браты!
К ішчаслівым годам
Сям'я народаў вас заве.*

Бясконца рады таму, што адбылося 17 верасня, паэт Алесь Жаўрук. Не без даў прычыны аплакаўшы пад'ярэнае жыццё беларуса за польскімі часамі, ён з такімі словамі звяртаецца да сваіх суродзічаў: *Дык дай руку,
мой брат заходні,
Адчуўшы крылі за спіной,
Збавення радаснай паходняй
Палаюць зоры над Масквой.*

У тагачасных нумарах газеты "Літатура і мастацтва" хапала і непазгачнага жанру матэрыялаў ад пісьменнікаў Савецкай Беларусі. Празаік Кузьма Чорны назваў дзень 17 верасня гістарычнай справядлівацю, выказаў падзяку *"вялікай камуністычнай партыі, якая няспынна дбае пра ішчасце народаў"*. Яго калегу Алесю Кучару належаць такія выказаныя на адрас вызваленых беларусам словаў: *"Вы атрымаеце зямлю, фабрыкі, заводы, школы. Вы атрымаеце культуру на роднай мове. <...> Няхай жыве вызваленец пакутуючых мас Заходняй Беларусі і Заходняй Украіны вялікі Сталін!"*

З палымнымі, напоўненымі бязмежнай радасцю словамі, што нарэшце збылася мара ўсіх беларусаў жыць разам, працаваць на карысць любай Бацькаўшчыны, выступалі ў тая дні мастакі, скульптары, артысты і іншыя прадстаўнікі творчай інтэлігенцыі.

Гістарычна абумоўлена, што на тэрыторыі Беларусі, дзе да 17 верасня панавалі польскі палітычны рэжым, жыло нямала яўрэяў. Праз газету "ЛіМ" іх таксама віталі супляменнікі з БССР. З асаблівай радасцю сустрэў гэтую падзею савецкі яўрэйскі пісьменнік Уры Фінкель. У яго было шмат родзічаў у Заходняй Беларусі, з якімі не бачыўся чвэрць стагоддзя. Сваім незабытым колішнім настаўнікам ён такімі словамі выказаў падзяку: *"Вы навучылі мяне бязмежнай любі к народу і яго творчасці. У вас вучыўся я здаровай, шматкрасачнай, гуч-*

най мове яўрэйскай народнай масы". Мендаль Ліўшыц запэўніваў вызваленых яўрэяў, што *"у Савецкім Саюзе ўсе народы роўны"*, што ў гэтай краіне і яўрэі Заходняй Беларусі стануць свабоднымі грамадзянамі.

Дзень вялікага свята - 17 верасня вітаў у вершах і яўрэйскі паэт Зяма Цялесін. Два з іх "Білет на Вільня", "Хлеб-соль" у перакладзе Антона Бялевіча былі змешчаны ў "ЛіМ" ад 3 кастрычніка 1939 года. Другі з іх ён пачаў такімі думамі несцешнымі радкамі: *Ні хлеба, ні солі,
ні к страве закрас,
Да ніткі апошняй
разграбілі вас,
затое апошнія два напоўненыя аптымізмам:
А хлеба і солі і мірны спакой,
Чырвоная войска
прывнесла з сабой.*

Усяляк спрыялі і нават бралі непасрэдны ўдзел у культурным дыялогу з ашчасліўленымі савецкай уладай заходнімі беларусамі чырвонаармейскія мастацкія калектывы, маючы для гэтага неабходную падтрымку ад высокага вайскавага кіраўніцтва. Ужо 21 верасня яго паліторганы арганізавалі паказ у кінатэатрах г. Вільні самых папулярных у тая гады савецкіх фільмаў: "Ленін у 1918 годзе", "Ленін у Кастрычніку", "Граніца на замку", "Волга-Волга" і інш. *"Трэба было бачыць, - пісаў В. Глазырын у артыкуле "Вільня", - людскую чаргу ля касы кінатэатраў, каб пераканацца, якія адносінны пераважнай часткі насельніцтва да савецкай навінкі, да людзей, якія прывялі новае жыццё Заходняй Беларусі"*.

Прадстаўнікі творчай інтэлігенцыі БССР хутка дабраліся і да самага заходняга беларускага горада Беластока. 8 кастрычніка яго грамадскасць гасцінна сустракала самых вядомых дзеячаў культуры Савецкай Беларусі. У брыгаду пісьменнікаў уваходзіла ажно 17 чалавек: Янка Купала, Якуб Колас, Змітрок Бядуля, Міхась Клімковіч, Зялік Аксельрод, Янка Маўр, Гіртш Камянецкі, Уры Фінкель і інш. У складзе кампазітараў знаходзіліся Мікола Шчаглоў, Мікалай Аладаў, Іваноў, Самохін, Самуіл Палонскі, Пётр Падкавыраў і інш., мастакоў - Алтуф'еў, Ізмайлаў, Зданоўская, Абрам Забораў, А. Волкаў і інш.

Таго ж дня кастрычніка Заходнюю Беларусь наведаў з месясным візітам Заслаўскі калгасна-саўгасны тэатр. Яго рэпертуар складалася з самых папулярных на той час п'ес: "Партызаны" К. Крапівы, "Пагранічнікі" Біль-Белацаркоўскага і "Слава" Гусева. Пазней розныя далучаныя да Савецкай Беларусі населеныя пункты з цікавымі выступленнямі

Леанід ЛЫЧ,

доктар гістарычных навук, прафесар

наведалі Дзяржаўны яўрэйскі тэатр БССР (меў у сваім рэпертуары і канцэртныя нумары), Тэатр юнага глядача БССР імя Крупскай, Віцебскі белдрамтэатр, Беларуская дзяржаўная філармонія ў складзе сімфанічнага аркестра, хора, ансамбля песні і танцу, аркестра беларускіх народных інструментаў. Іх гастролі праходзілі ў гарадах: Ваўкавыск, Беласток, Баранавічы, Слонім, Маладзечна, Вільня і Ашмяны. Усяго дадзена 47 канцэртаў. Дамоў вярнуліся 7 кастрычніка ("ЛіМ", 11.X.39). Арганізаваліся таксама выезды паасобных канцэртных брыгад.

Для творчых людзей лічылася за вялікі гонар быць пасланым часова ці на сталую працу ў Заходнюю Беларусь. Ахвотна прыняў такую прапанову дзевятнаццацігадовы студэнт другога курса Менскага камуністычнага інстытута журналістыкі Аляксей Пысін. У Заходняй Беларусі яго, пазней добра вядомага, любімага паэта, чакала пасада літсупрацоўніка бэльскай раённай газеты.

Для многіх з нас не з'яўляецца сакрэтам, што ў канцы 1930-х гадоў беларускі нацыянальны пачатак ужо не адыгрываў той ролі, якая яму належала ў БССР раней, асабліва ў перыяд правядзення дзяржаўнай палітыкі беларусізацыі. Пра гэта былі добра дасведчаны і агульнасаюзныя ідэалагічныя структуры, уключаючы і армейскія, таму пры арганізацыі культурна-масавых мерапрыемстваў з жыхарамі Заходняй Беларусі часта рускага выкарыстоўвалася больш, чым беларускага. Такое было характэрна і для візуальнага афармлення вызваленых населеных пунктаў, што, да прыкладу, выразна відаць на змешчаным у "ЛіМ" (3 кастрычніка) фотаздымку жыхароў мястэчка Смагонь. Над іх галавамі вісіць лозунг такога зместу: *"Да зоравоствет великая теория Маркса, Энгельса, Ленина, Сталина!"* Моцна сумняваюся ў мэтазгоднасці лозунга такога зместу, прычым напісанага руску, у той сітуацыі. Пры праглядзе фотаздымка кідаюцца ў вочы даволі прыстойная вопратка, зусім незмардаваныя твары людзей, хаця і жылі яны, як прынята было пісаць і гаварыць у БССР, у неверагодна цяжкіх матэрыяльных умовах.

Такі досыць шырокі рэзананс, такія вясёлкавыя адгалоскі знайшлі вераснёўскія падзеі 1939 года на старонках тых нумароў газеты "Літатура і мастацтва", што выйшлі ў першыя тры тыдні пасля той, несумненна, знакавай даты ў айчынай гісторыі. Падаваліся ў той час, у поўнай адпаведнасці з ідэалагічнымі ўстаноўкамі бальшавіцкай партыі.

Старасельскі касцёл Найсвяцейшай Тройцы

Касцёл у мястэчку Стараселле ўзнік яшчэ ў 18 стагоддзі. Будынак быў вырашаны ў традыцыях народнага драўлянага дойлідства пад уплывам стылю барока. Уяўляў сабой магутны, выцягнуты па падоўжнай восі прамавугольны зруб, што прераходзіў у вузэйшую 5-гранную апсіды, 2-схільны гонтавы дах над якой пераходзіў у вальмавы і быў завершаны чацверыковай купальнай сігнатуркай. Сілуэт галоўнага фасаду фармавалі дзве чацверыковыя вежы з фігурнымі барочнымі купаламі. На фоне вертыкальнай шалёўкі вылучаліся высокія прамавугольныя аконныя праёмы. Справа перад касцёлам стаяла 2-ярусная чацверыковая шатровая званіца з адкрытым верхнім каркасным ярусам.

Таксама крыніцы паве-

Апякун касцёла - Святы Станіслаў.

Галоўны алтар, з абразом Божай Маці ў срэбнай рызе. Рэліквія ў вызалачаных з мошчамі святых - 4. Другі алтар, з абразом Святога Антона. Трэці алтар, з абразом Сэрца Збаўцы. Пантыфікат з часткай Святога Крыжа і мошчамі святых. Стацыя Крыжовай Дарогі Ісуса Хрыста - 14. У храме тры жырандролі і арган на 8 галасоў.

Плябанія з сасновага лесу, даўжыня - 7, шырыня - 4 сажні, падвал, канюшня, вазоўня, хлеў для жывёлы, пуны, свіран. Таксама дом для касцёльнай прыслугі, дом для арганіста, крыты саломой. У парафіі знаходзіцца капліца ў вёсках Дымава, Рацаў, Рэчкі.

Стараселле ў рукапісных крыніцах вядома з 1557 го-

дзі. Вось як у сваіх дарожных нататках Люцыян Хвецька апісвае мястэчка Стараселле: *"Кончыўся лес і адкрыўся прыгожы від. Ад дарогі пайшоў дол, а за поўварсту ўздымаўся ўзгорак, а на ўзгорку красавалася касцёл, званы каторага чуваць былі, зазывалі на вячэрню малітву... Бачыў я ў Стараселлі шмат наехаўшых на фэст беларусаў. Як глянуў на народ каля касцёла, дык здалося мне, што з гораду столькі шмат панаехала: дзяўчаты ў капелюшах і модных строях, хлопцы ўсе ў крамным адзеты, толькі дзе-нідзе відаць сірмага ці хустка... Зацікавіўся я іхняй гаворкаю, прайшоўся раз-другі паміж імі, пачуў чыстую беларускую і трошкі польскую".*

Згадваецца ў нататках і старасельскі ксёндз Юзаф Вярэга, пазнаёміўшыся з якім

аўтар "надта цешыўся", бо такіх як Вярэга "пашукаць ксяндзоў". Далей, характарызуе яшчэ мясцовы святар, наступнымі словамі: *"Трэба сказаць казанне па-беларуску ў Шклове - скажыць ксёндз Вярэга; трэба сказаць у Хаваічыцы - скажыць усё ён; трэба ў сваёй парафіі - скажыць ён; дык так, што ўсякі яго зразумеець. Зато надта любяць людзі за яго зразумелыя казанні "напросту". Пра Вярэгу вядома, што ён нарадзіўся ў 1866 годзе. Скончыў семінарыю ў Санкт-Пецярбургу. У 1891 годзе прыняў сакрамэнт Святарства. Працаваў вікарыем на тэрыторыі Расіі - у парафіях Цвер, Табольск і Омск. У Стараселлі быў адміністратарам з 1906 года, а з 1923 года выконваў абавязкі аршанскага дэкана. Пазней працаваў у парафіях Віцебск і Веліж. Але ў хуткасці запрацавала жудаснае кола ваяўнічага атэізму. Юзаф Вярэга быў арыштаваны ДПУ ў 1933 годзе і расстраляны. Будынак касцёла знішчылі яшчэ ў 1939 годзе.*

Пачата татальнай барацьбы з рэлігіяй парушыла векавыя ўстоі, якія фармаваліся і шанаваліся нашымі про-

дзі. Шмат стагоддзяў. Каталіцкая парафія ў сучасным Стараселлі так і не адрадылася. Наведаўшы каталіцкія могілкі на ўскрайку гэтай вёскі, можна пабачыць адсутнасць павагі да мінуўшчыны, абыякавасць мясцовых уладаў і насельніцтва да сваіх продкаў. Могілкі не агароджаны, зараслі дрэвамі і хмызняком. Шмат паваленых надмагільных помнікаў і крыжоў. І самае ганебнае тое, што ў некалькіх месцах бачны сляды гвалту над магіламі, асобныя з іх разрабаваны з мэтай пошуку каштоўнасцяў.

У той жа час на ацалелых помніках можна прачытаць прозвішчы пахаваных людзей, а на асобных, і род іх заняткаў. Гэта Ян Асіпоўскі, які памёр у 1883 годзе ва ўзросце 65 гадоў, яго жонка Тарэза. У траўні 1888 года пахаваны Антоні Кундзявецкі, студэнт інжынерна-грамадзянскага інстытута, афіцэр Люблінскага палка. Побач у 1826 годзе быў пахаваны яго дзед, таксама Антоні Кундзявецкі. Непадалёк разбураная магіла Ганны Здраенскай-Мярло, якая адышла ў іншы свет у 24 гады. Сярод пахаванняў захавалася паўразбураная, некалі вельмі прыгожая цагляная капліца.

Сёння вёска Старасел-

ле аднаўляецца: пабудаваны Дом культуры, лячэбная ўстанова, новы магазін, адрамантавана школа. Будуецца жылыя дамы, ствараюцца новыя вытворчасці. Вельмі хочацца

спадзявацца, што не толькі матэрыяльнае, але і духоўнае аднаўленне прыйдзе ў гэтую вёску, і былое мястэчка адрадыцца ў тым ліку і праз годныя адносіны да сваёй гісторыі.

**А. Грудзіна,
П. Мігурскі,
Шклоўская суполка
ТБМ.**

На здымках: 1. Касцёл Найсвяцейшай Тройцы ў Стараселлі; 2. Добраўпарадкаванае каля касцёла; 3. Ксёндз Юзаф Вярэга; 4. Капліца на могілках у Стараселлі; 5. Абрабаваная магіла.

дамляюць, што ў 1839 годзе намаганямі і на сродкі пралата ксёндза Станкоўскага ў Стараселлі пабудаваны ўжо мураваны касцёл Найсвяцейшай Тройцы. Храм мае невялікі купал з жалезным крыжам, на другім канцы крыж жалезны вышыняй два аршыны. Памеры касцёла: даўжыня - 13, шырыня - 7 сажняў. У 1875-1877 гадах адрамантаваны, устаноўлены жалезныя водасцёкі. Званіца драўляная, накрытая гонтай, у ёй 4 званы: адзін вялікі і тры малыя.

да. У 1561 годзе - мястэчка, цэнтр маёнтка, належала Сапегам. У 1656 годзе Казімір Сапега, перадаў мястэчка сваёй плямянніцы Нерушэвіч, ад якой яно перайшло да пратэстантаў. Падчас вайны 1654 - 1667 гадоў Стараселле разбурана маскоўскімі войскамі.

У пачатку ХХ стагоддзя Стараселле наведаў Люцыян Хвецька, святар, адзін з пачынальнікаў беларускага каталіцкага руху, друкаваўся пад псеўданімам Л. Малышэвіч.

Рэдактар Станіслаў Вацлававіч Суднік

Рэдакцыйная калегія:

Алена Анісім, Юрась Бабіч, Юля Бажок, Марыя Баравік, Вінцук Вячорка, Юрась Каласоўскі, Леакадзія Мілаш, Максім Новік, Язэп Палубятка, Аляксей Пяткевіч, Уладзімір Содаль, Станіслаў Суднік, Павел Сцяцко, Алег Трусаў.

<http://naszaslowa.by/> <http://pawet.net/>
<http://kamunikat.org/> <http://tbn-mova.by/>

Заснавальнік:

ТБМ імя Францішка Скарыны.

Пасведчанне аб рэгістрацыі № 908 ад 18 снежня 2009 г. выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Адрас рэдакцыі:

231293, Лідскі р-н, в. Даліна.

Адрас для паштовых адпраўленняў: 231282, г. Ліда-2, п/с 7.

E-mail: naszaslowa@tut.by

Адукацыйныя паслугі Школа асобнага росту "ШАР" Псіхалаг Людміла Дзіцэвіч

Трэннінг

"Як захавць пазітыўнае і вызваліць негатыўнае ў душы"

26 верасня а 18-ай гадзіне ў сядзібе ТБМ па адрасе: вул. Румянцава, 13.

У праграме трэнінга:

1. Сутнасць пазітыўнага і негатыўнага ў нашай душы.
2. Прычыны з'яўлення пазітыўнага і негатыўнага.
3. Негатыўная роля пазітыўнага і пазітыўная роля негатыўнага.
4. Алгарытм вызвалення негатыўнага.
5. Навучанне спосабам вызвалення негатыўнага.
6. Выкананне гульні і практыкаванняў для вызвалення негатыўнага.

Для кантактаў:

сл. тэл. (+375 17) 327-60-88
х.тэл. (+375 17) 281-04-35

МТС (+375 29) 769-29-78
velcom (+375 29) 960-14-53
e-mail spadarl@yandex.ru
Заняткі ў Школе асобнага росту "ШАР" праходзяць з кастрычніка кожную 1-ю і 3-ю пятніцу месяца а 18-ай гадзіне ў сядзібе ТБМ па адрасе вул. Румянцава, 13.

Аўтары цалкам адказныя за падбор і дакладнасць прыведзенай інфармацыі

Газета надрукавана ў Лідскай друкарні. 231300, г. Ліда, вул. Ленінская, 23.

Газета падпісана да друку 22.09.2014 г. у 10.00. Замова № 2436.

Аб'ём 2 друкаваныя аркушы. Наклад 2000 асобнікаў.

Падпісны індэкс: 63865.

Кошт падпіскі: 1 мес. - 5600 руб., 3 мес. - 16800 руб.

Кошт у розніцу: па дамоўленасці.